

אי צדקת המיישי

הרב מרדכי יפת יהודה שרעבי

כ"ז באלול תשפ"ה | שבת קודש | גליון 167

פרשת נצבים - ראש השנה

סגן ועד חכם בנידון שמואלי שליט"א

ובשופר גדול יתקע. וקול זמזמה דקה ישמע.
(מתוך "ונתנה תוקף")

משולחן המלך

עמוד 3

זוהר על הפרשה

עמוד 8

שרפי קודש

עמוד 10

ההלכה היומית

עמוד 12

שאלות מבית הדין

עמוד 12

מדור הילדים

עמוד 14

דרכי הרשב"י

עמוד 15

מראות ההוד - מוסדות התורה והחסד
שנ"י ישיבת המיישר בת ים
עמודים 16-21 <

והעושה פדיון נפש זה בכל ערב ראש השנה ויום הכיפורים

בוודאי ישרים שנתו!"

זמני השבת

הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	ציאה	ר"ת
ירושלים	18:04	18:44	19:57
חיפה	18:23	18:43	19:57
באר שבע	18:23	18:43	19:57
תל אביב	18:22	18:42	19:55

*כמנהג ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקוא

יום ראשון - כ"ח אלול

כח. רבי אליהו חבה מבבל | רבי חיים יהודה לייב אויערבעך ר"י שער השמים, תשי"ד | רבי סעדיה חמיו של מהרש"ו | רבי יצחק עקריש, מח"ס קרית ארבע

יום שני - כ"ט אלול

כט. רבי יששכר ב"ר שלמה זלמן, מח"ס צוף דבש | רבי שלמה אמארייליו, מח"ס שו"ת כרם שלמה, תפ"א | רבי מנשה קליין אב"ד אונגוואר, משנה הלכות, תשע"א

יום שלישי - א' תשרי

א. שרה אמנו ע"ה, ב' אלפים ע"ה, מערת המכפלה | רבי מאיר לייבוש, המלבי"ם, תר"ם | הרבי יהודה עייאש, מח"ס בית יהודה | רבי אמן מנגנצא, בעל ונתנה תוקף | הרידב"ז מצפת, מפרש הירושלמי

יום רביעי - ב' תשרי

ב. רבי משה גאגין, אביו של הרב אג"ן | רבי סלמאן אליהו, מח"ס כרם שלמה, תש"א | רבי יוסף צבי וייס מערלוי | רבי שמעון הורביץ לידר, ר"י שער השמים, מח"ס קול מבשר | רבי משה כהן, מח"ס זכות משה, תרכ"ג | רבי שמריה גריינמאן, תשנ"ב

יום חמישי - ג' תשרי

ג. גדליה בן אחיקם, ג' של"ט | רבי יוסף בכור ויטאל, מראשי מקובלי בית אל | רבי אפרים הכהן, מראשי המקובלים בירושלים, תשי"ז | רבי ישראל ליפשיץ, מח"ס תפארת ישראל על המשניות | שמעון נתן נטע בידרמן, האדמו"ר מלוב, תר"ץ | רב גדליה אייזמן משגיח בשיבת קול תורה, תשע"ב

יום שישי - ד' תשרי

ד. רבי יוסף דויטש, בעל החסדי יוסף בירושלים | רבי אברהם דאנציג, מח"ס חיי אדם, תקפ"ו | רבי ישראל יעקב בורלא, מח"ס מקור ישראל | רבי צבי הירש אשכנזי, מח"ס כוס הישועות | רבי יעקב חי ג' השני, תער"ב

יום שבת - ה' תשרי

ה. נפתלי בן יעקב אבינו, קבור בקדש נפתלי, ב' קצ"ח | רבי נפתלי כ"ץ מלובלין

מוסדות המייש"ר

פדיון נפש

ע"פ הקבלה עם מטבעות מכסף טהור הנערך מדי יום ע"י מו"ר גדול המקובלים

שילוח 3 א' ביואטסאפ

לעריכת אזכרות

באירוח צהריום של אברכי ירבני הישיבה כולל סעודת רבני תורה וקדוש כולל תיעוד שישלח אליכם ביואטסאפ

שילוח 7 א' ביואטסאפ

הידור מצווה

הטובת לספרי תורה, תפילין ומצוות בפקידון של מו"ר שליט"א וכן כל ספרי מו"ר

שילוח 5

תיקון נפטרים

ע"י מגיין אברכים באופן פרטי לקידוך ללא שבות טספים

שילוח 7

קביעת פגישה למו"ר

אך ורק דרך הטלפון שילוח 6
הציבור מתבקש בכל לשון של בקשה לא לגיגע ללא קביעת תור מראש

כולל לאברכים מצויינים החזקת אברך ללימוד תורה הקדושה להצלחתו

מכון להוצאת טפסים
ניתן להקדיש לע"ז

תהלים לילדים להזכרת שמות בלימוד התהלים לילדים שילוח 8

חלוקת סמרי הזכרת יומי ללא עלות שילוח 4

לקבלת ההלכה היומית 2-2 דק' של הכותב יש לשלוח בקשה ביואטסאפ

בית הוראה שאלות אקטואליות בהלכה שילוח 2

ישיבה גדולה לבחורים תפארת התורה שילוח 8

הכל בטלפון אורז:

03-55-20004

www.ravbenayahu.co.il | 03-55200004 | אורז ישראל 4 בת-ים
טכ"פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-378129

משולחן המלך

פנינים מוסרים ומעשיות השווים לכל נפש
הנערכים משולחן המלך מתוך
שיעור הדף היומי שנבחר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נדי הי"ד

הכל הולך אחר החיתום

צריך לדעת ש'שבת' פרשת 'ניצבים' זה לא שבת רגילה כחודש 'אלול', אלא זה השבת האחרונה של השנה, שהיא מעלה איתה את כל השבתות. ולכן איך שאדם יעשה את השבת הזאת בלמוד תורה ואהבת השם, זו זכות גדולה.

מדוע תוקעין בשופר ולא בחצוצרה?

שואל רבי יונתן אייבשיץ זי"ע שהשבע היה יום הפטירה שלו, למה לא יתקעו עמ"י בחצוצרות של כסף או זהב, ותוקעים דווקא בשופר של בהמה?

אנחנו יודעים שזה זכר לאילו של יצחק שאברהם אבינו לקח אותו במקום לעקוד את יצחק, ובאיל הזה 'נתלבשה' נשמתו של יצחק אבינו. כלומר, הוחלפה לו ליצחק הנשמה. בתחילה היה לו נשמה מבחינת 'נקבה', והיא נכנסה באיל, וניתנה לו נשמה של 'זכר'. ולכן, כשהוא שחט את האיל, זה נחשב כמו ששחט את יצחק, כי הנשמה של יצחק נכנסה באיל הזה. ובו תקע הקדוש ברוך הוא ב'הר סיני' ואז קיבץ את כל נשמות עמ"י שיבואו ל'קבלת התורה'. אבל לעתיד לבא יתקע בקק הימנית בשופר גדול ויקבץ כל הנשמות הנידחות שנטמעו בין הגויים ובכללם לא משיגים ולא מכירים את עצמם שהם יהודים. וכל אלה הנשמות כשיבוא משיח צדקנו, יתקע בשופר גדול לחירותנו ויקבץ גלויותינו. אם כן, שואל רבי יונתן אייבשיץ, למה לא תוקעים בחצוצרות??

להשליט את הרוח על החומר

ועונה הרב, האדם צריך להשליט את ה'צורה' על ה'חומר', ולא את החומר על הצורה. צריך שהנשמה תִּקְרַב על החומר, ולא החומר תִּקְרַב על הנשמה. הרי האדם בנוי מגוף ונשמה, וצריך להגביר את הנשמה על הגוף. אבל האדם עושה להיפך והוא מגביר את הכוח הכחמי שלו שזה 'הגוף הנגוף', על הנשמה שהיא צד הרוחני, והולך אחר התאוות בהבלי העולם.

לכן אומר רבי יונתן אייבשיץ, שתקנו לתקוע דווקא

אש. כי אי אפשר לשער גודל האש עד שבא השופר, ואז התקיעה מורה על רוח של 'חסד' למעלה, ובא הרוח ומפזר האש, ויזילו 'מי חסד'. ולכן מלאכי השרת מצפים לשופר. לכן משום כך אין להאריך ב'שחרית' של 'ראש השנה'. כי איך ייתכן לעשות דבר כזה שלמעלה 'אש בוערת', ואם נעמוד למטה ונבלה הזמן ב'שירות ועונים' של שטות מן החזנים, ועדיף שלא יהיו משוררים בכלל, כי כל רגע יש חינק שהם לא ממהרים לנו את השופר". עכ"ל.

תקיעת שופר-ביטול המחיצות

כותב הרב 'ערכי נחל', שתקיעת שופר ב'ראש השנה' שווה בכוחה כמו אותן התקיעות שתקעו ישראל כשהיו עומדים סביב ל'חומת יריחו' כשנכנסו לארץ ישראל. ב'יריחו' נפלו החומות בשעת התקיעות ונבלעו באדמה. ועכשיו מתבטלות כל החומות והמחיצות הגבוהות שהמשיגים בונים להפסיק בין ישראל לאבינו שבשמיים, ומתהפך כל 'מידת הדין' ל'רחמים'. לכן, בשעה ששומע קול שופר, לבקש שיהיה 'דינא רפיא' בעזרת השם.

'רחמים ממוזגים'

הרי ע"י ה'שופר' מעוררים זכות האבות. ידוע שיצחק נאזר בגבורה ויושב כאמצע. כך כתוב ב'זוהר'. כי אותו היום זה היום של יצחק, והוא יושב כמו 'ראש אב בית דין' כאמצע, אברהם אבינו מימין - 'חסד', יעקב אבינו משמאלו והוא כאמצע, ודוד מלכא משיחא הוא גם כן איתם. יוצא ש'תקיעה' זה 'אברהם', 'שברים' זה 'יצחק', ו'תרועה' זה 'דוד', ותקיעה אחרונה זה 'יעקב'. הסדר הוא - 'חסד', 'גבורה', ו'רחמים'. הרי יש 'חסדים' ויש 'גבורות' ויש 'רחמים'. אברהם זה 'חסד'. 'גבורה' זה 'יצחק', 'רחמים' זה 'יעקב'. 'חסד גבורה רחמים' בדיוק עולה בגימטריא 'שופר'. כי הנהגת העולם זה בסימן 'חדר' - חסד, דין, רחמים. פעמים העולם מתנהג כמידת ה'חסד', ולפעמים 'דין'. לכן אנחנו צריכים שיהיה 'רחמים' כאופן 'ממוזג'. אי אפשר שיהיה רק 'רחמים', רק חסד. אלא צריך ממוזגים.

בשופר של בהמה, כדי להזכיר לנו 'תדע לך, אתה הולך תמיד אחר הגוף, אחר הבהמיות. אך אתה צריך ללכת אחר הרוחניות'. כי ביום הדין לוקחים את הגוף והנשמה של האדם ודנים אותם ביחד.

זה מראה לנו את החביבות שלנו, כמו שכתוב 'תדע לך מלך בו', בשופר של 'תדע לך מלך', וזה מראה על אהבתו הגדולה של הקדוש ברוך הוא אלינו. ולכן זה דבר גדול שאדם ידע שהעולם הזה זה הכל.

מה שהשופר פועל בעולם...

עוד אומר רבי יונתן אייבשיץ, שצריך לתקוע כמה שיותר מוקדם בשופר. ומוסיף, שאם אדם היה רואה מה שקורה בעולם לפני 'תקיעת שופר', שרואים אז עשנים, אש, להבות של אש ושלמות. כל זה רואים לפני תקיעת שופר, וזה מראה שכאילו בא ה'שטן' לבלוע את העולם בכח הדין הגדול.

אבל, ברגע שבא ה'שופר', כל העשנים וכל האש מתפזרים. בכוח התקיעות, הם מסתלקים.

אקרא לכם את הלשון שלו - "עמדו נא וראו מה נורא יום השם אשר תלחט אש סביב. ועד תקיעת שופר, אלפי אלפים פרסאות גחלי אש בוערות. ולזאת, אפילו מלאכי השרת יאחזון רעדה לכל יאחזו בגחלי

מפי מרן מו"ר גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור
השבועי
דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

לא כל כך מפחד. אחר כך באים התקיעות הגדולות 'שופר גדול', 'תקע בשופר גדול לחרותנו',

ממה מפחד השטן?

ב'מוסף' זה לא אותה בחינה כמו מה שתוקעים 'מיושב' ששם זה פרצוף תחתון של 'בינה' ולכן עושים 'תשובה' כי זה עולם ה'בינה'. ומה שאתה תוקע מעומד זה פרצוף 'חכמה' שבא מלמעלה למעלה מאמא העליונה, וזה נקרא 'שופר גדול'. וברגע שעושים את זה, הוא מפחד פחד נורא והוא חושב שזה שופר של הגאולה, ועכשיו יתפסו אותו וידונו אותו וישחטו אותו. ומה הוא עושה? ברגע שהוא שומע את זה, זורק את המפתחות ובורח, כי הוא מפחד.

הקדוש ברוך הוא אומר 'איפה הלך הכן אדם הזה? מקטרג ומקטרג, ופתאום ברח... שקרן... הביא תמונות ומביא דברים... איפה הוא?'

לא סתם תוקע

הקב"ה נותן לנו עצה כזאת טובה וכל זה מופיע ב'זוהר'. אמרתי לכם שאם אדם חושב רק לשמוע קול שופר ויחשוב שירדו כל הישועות כאותו רגע, זה לא עובד כך. אלא צריך להכין את ה'צינורות'. כמו שאם אדם רוצה כסף, הוא צריך להכין את הכיסים. כך גם כשרוצה ישועות, צריך להכין את עצמו. כי אם לא, מאיפה זה יבוא לו? לכן צריך גם שיהיה ה'תוקע' בבחינת - 'אשרי העם יודעי תרועה', אומר ה'זוהר' שיהיה התוקע יודע את העבודה, ולא סתם תוקע.

שטן בעל שכחה...

וכל זה בשביל 'לערכב את השטן'. כל המפרשים שואלים - איך זה? מה? השטן לא זוכר משנה שעברה מה שהיה? כל שנה לא יודע שתוקעים פעמיים?

מפתח מלשין ומוציא לפועל

העיקר הגדול אומר ה'זוהר הקדוש', מתי קול השופר עולה? כשאדם עושה תשובה יחד עם קול השופר. לפני השופר יש 'ידיו', 'צריך לאומרו בלי להשמיע לאוזניו וכלי להוציא כפה, ושיהיה ממש מתחרט על המעשים שלו ומבטיח לקדוש ברוך הוא דברים, ושכאמת יעיד עליו כורא עולם שכאמת הוא מתחרט. אדם כזה, קול השופר שלו בוקע את כל הרקיעים. כי ה'זוהר הקדוש' אומר, כשתוקעים פה למטה בשופר, זה נותן כח לשופר העליון גם לתקוע, ואז ה'שטן מתבלבל'. מה פירוש 'השטן מתבלבל'?, אתם יודעים שאת השטן הקדוש ברוך הוא ברא אותו כדי ללכת אצל בני אדם ולדאוג את המעשים שלהם, ולבוא אח"כ להגיד לו.

למעשה השטן, הוא המחטיא את הכן אדם ומפתה אותו לכל מיני עוונות ולכל מיני דברים רעים. הוא עושה את הכל והוא המפתה. ואחר כך הוא ה'מלשן', והוא גם המוציא לפועל את העונש. והוא בא כל רגע לקדוש ברוך הוא, ואומר לו הקדוש ברוך הוא, 'אתה לא יכול לבוא אליי כל רגע וכל יום. אתה לא יכול לבוא לפה. מה, כל רגע אתה תבוא אצלי, לך מכאן! אתה לא כל רגע תבוא אצלי. אומר השטן: 'אבל אתה בראת אותי בשביל זה', אומר לו 'כן, אבל יש לך רק יום אחד בשנה שאני יושב על 'כיסא דין'.

מה אני יויו??

אומר לו 'דיבוננו של עולם, זה לא הולך ככה, כי באותו היום תגיד לי שאין לך זמן עכשיו, ותגיד לי 'תלך ותבוא מחר...' מה, אני יויו... אומר לו 'לא, קבעתי לך זמן, וזה הזמן היחיד'.

אומר 'אם יבואו מליצי יושר ולא יתנו לך לשמוע

העצה של הקב"ה

והוא מכין את כל התיקים ליום 'ראש השנה'. הוא יש לו תצלומים, פקסים, עדים, והכל מוכן ומזומן, והוא בא עם זה ביום הדין ביום ראש השנה בבוקר השכם, וכולם נכנסים איתו (הפמליא שלו), וסוגרים את בית הדין על הקדוש ברוך הוא. וכשכאים מלאכים, לא יכולים להיכנס, כי זה היום שהוא פועל בו. עכשיו מה יעשה הקדוש ברוך שרוצה לרחם על עמו ישראל, הרי הוא יודע שכל יהודי שתתפוס אותו 'אין בו מתום', ומכף רגל ועד ראש אין בו מקום שאין עוונות.

מה יעשה הקדוש ברוך הוא שמרחם על בניו? אבל מצד שני הבטיח לו שאין כניסה למלאכי רחמים. אומר לנו הקב"ה 'עצה טובה אתן לכם - אתם תתקעו בשופר ותעשו תשובה, והכל יסתדר'. ואז עם ישראל נכנסים לבתי כנסיות ותוקעים בשופר. תוקעים קודם כל 30 קולות, והוא אומר לעצמו 'זה המצווה שלהם היום, צריכים לתקוע בשופר', אז הוא

תיקון הנפטרים בערב ראש השנה

תיקון הנפטרים וזו תיקון שעושים עבור נשמת הנפטר, כדי לזכור ולהנמינו בעולמות העליונים ולהעלותו מדרגה שבה הוא נמצא.

המקור לכך: מגדולי המקובלים רבי יודתה פתיה זצ"ל וזה לשונו בספרו הקדוש 'מנחת יהודה':

"אם חיוושים רצונם לעשות נחת רוח לבית, להשיעור ולהעלות בכף הקלע וכוונתם של נידנם, שהוא נידון בהם, אין שום אופן, כי אם לשפוך שיה ותפילה בפני כלום בעד המת החי. ויקבעו עשרה אנשים כשרים יודעים ספרי ויעשו לבית מדרש תיקון..."

ותיקון זה מועיל מאוד לנשמות הנפטרים להעלותם מעלה מעלה ולהצילם מדין גהנום"

התיקון יערך א"ה ביום ראשון כ"ח אלול תשפ"ה ערב ראש השנה בהיכל ישיבתנו הקדושה

לחסידת שמות 03-5520004 שלווחה 7

נמסרת שמות באותו הישיבה

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו אהוב ליבנו תומך תורה וחסד בכל ליבו ונפשו רבי שי בן דות ה"ו ודעייתו הצדקנית יסמין בת פאני תחי' וילדיהם הגעיימים השם ישמרם ויחייהם בבריאות ושבע שמחות אמן

משולחן המלך

ללמוד את הכוונות, כתב לו בדף את הכוונות כדי שילמד אותן. כשהגיע זמן התקיעות חיפש את הדף עם הכוונות, ולשם כך חזר למקומו לחפש, אך לא מצא את הדף. אמרו לו כולם 'בכבוד...!', והוא עלה ותקע את התקיעות טוב, אבל בלי 'כוונות'. אמר לו הבעל שם טוב - 'עוד לא היה כזה תקיעות טובות, וזה בזכות הלב נשבר שהיה לך, וזה הכי טוב.'

קראת למלאכים ואתה מפחד??

היה מספר הרב עובדיה ע"ה על ר' שלמה לניאדו שהיה אב בית דין ב'ארם צובא', בעל ספר 'בית דינו של שלמה', היה גאון גדול מאד, והיה ידידו וחברו של הגאון חיד"א.

כשהיה עובר לפני התיבה ב'ראש השנה' ומזכיר ב'יהי רצון' שלפני התקיעות את שמות המלאכים, היו כולם באים לפניו, והוא לא היה מתרגש מזה, שנה אחת לעת זקנותו לא הרגיש טוב ונשאר בבית, ובנו ר' אפרים לניאדו בעל 'שער אפרים' תקע בשופר במקום אביו והכל היה מצוין. לאחר התפילה כשחזרו לבית, וכולם באו לבקש ברכה מהרב, שאל אותם: 'איך היה התפילה?', ענו 'מצוין'. שאל 'איך היו התקיעות?', ענו 'בסדר...!'

שאל את בנו 'איך זה? מה קרה לך?' ענה ר' אפרים 'כשהתחלתי להזכיר שמות המלאכים, פתאום ראיתי את המלאכים באים, ופחדתי'. אמר לו ר' שלמה אביו 'אתה קורא להם ומדבר איתם, אתה לא יודע שהם יבואו?? בטח שהם יבואו אם אתה קורא להם...!'

בית סוהר של תאוות

'שופר' זה ראשי תיבות 'שטן ואין פגע רע', כלומר, אין שטן ואין פגע רע בעזרת השם. מתי יצא יוסף

והוא היה רזה וחלש. הביאה אותו הביתה וטיפלה בו. כשהתחזק, הלכו לרב נועם אלימלך. הרב הזמין אליו קהל, וביקש מהאיש הזה שיספר מה שעבר עליו.

סיפר האיש, שהיה עומד על הגשר עם החבר שלו, ופתאום באו כוחות של 'חיצונים', לקחו אותו והכניסו אותו למערה הזאת, ושם היו מענים אותו. אך בחודש 'אלול' היה לו מנוחה. ברגע שהיו עם ישראל חוקעים בשופר, לא היה להם כוח לעשות לו שום דבר רע ולא יכלו לגעת בו. בפרט ב'ראש השנה'.

כוחו של השופר

לשופר יש כוח גדול. ראשית כל, השופר מעורר את האדם בתשובה. לעתיד לבוא, כ'שיתקע בשופר גדול', כל הנשמות של עם ישראל, איפה שהם יהיו, ישמעו את הקול הזה ויקפצו. כי השופר הזה יעורר את כולם.

לכן גם, 'שופר' זה ראשי תיבות - 'פותח שערים ובוקע רקיעים', וזה מסדר את כל העניינים. לעתיד לבא בעזרת השם ייתקע בשופר גדול, ו'אז ימלא שחוק פיטו ולשוננו רינה'. לכן, 'שופר' ראשי תיבות - 'שחוק פיטו ולשוננו רינה'.

לב נשבר עדיף על דף כוונות

היה מעשה בזמן ה'בעל שם טוב', שהיה לו תלמיד שקראו לו צבי סופר זאב, שהיה תלמיד חכם גדול וצדיק גדול. לקראת 'ראש השנה' אמר לו ה'בעל שם טוב' שרצונו שיתקע לפניו את התקיעות, ולכן צריך

אלא, השטן של שנה זו הוא לא השטן של שנה שעברה. אם כן, שיגלה לו הקודם. אך אף אחד לא אומר אחד לשני, כי מדובר הבלבול הוא בורה, ובנוסף, יש בהם 'פירוד' ואין בהם 'אחדות'.

הרמ"ק אומר שאומרים בתפילה 'כי אין שכחה לפני כיסא כבודך', אבל אצל הקליפות יש 'שכחה' והשטן שוכח מה היה בשנה שעברה, ולכן הוא מתבלבל בכל שנה. ככה אומר הרמ"ק.

רכותינו אמרו, 'שופר' זה ראשי תיבות 'שורש פורה ראש ולענה', לומר לנו שגם מי שיש בו מידה קשה, יש בכוח השופר לעורר אותו להכין את עצמו. גם 'שופר' זה בגימטריא 'תקפו' שזה מרמז על תוקף כל הדברים.

מכתב אישי לראש השודדים

יש מעשה עם הנועם אלימלך. היה אדם אחד שלפתע נעלם, ואשתו הייתה עגונה במשך שנתיים. אמרו לה שתלך לרב נועם אלימלך, והוא יגיד לה מה לעשות.

הלכה לרב, והוא אמר לה 'אני אתן לך מכתב, ואת תלכי ליער פלוני, ושם ביער באמצע הלילה את תיראי חבורה של שודדים, אנשים משונים. אל תפחדי מהם. תגידי לראש השודדים: 'המכתב הזה מהנועם אלימלך', ואל תעזבי אותם ותמשיכי אחריהם.

האישה הזאת פחדה פחד גדול, אך נתנה את המכתב לראש השודדים. כשקיבלו את המכתב, הם הלכו לאיזה מקום והיא רצה אחריהם. נכנסו לאיזה מערה, והיא המתינה בחוץ. היא שמעה אותם מתווכחים ביניהם ואומרים 'מה פתאום, מי זה הרב הזה שנשמע לו?!'.

רגע של מנוחה

בסוף החליט ראש השודדים לשחרר את בעלה של האישה הזאת. הוציאו אותו מהמחבוש אחרי שנתיים לא התרחק, לא הסתפר ולא גז ציפורניים,

מוסדות המיש"ר תכב"ץ
פרנס יום

היום יום רביעי כ"ב תשרי
הלימוד והתפילות בישיבה יהיו לנ"ץ

יקיוד פלוני

הקדוש ע"ה היה פלוני אלמוני יהודי שזכה לשיפוע ברכה והצלחה פרנסה טובה וכשנפ. נחת ושמחה בריאות איתנה, אריכות ימים ושנים בטוב וכנעניות וכל מיילד רעוטב אבן.

להקדשות:
03-552-0004

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ₪ חד פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתיחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ורעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעמים
השם ישמרם ויחייהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

משולחן המלך

צדיק באמונתו וחייה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף עברלחק שליט"א
מאגרי המוסדות

כוחה של תשובה

"והטיבך והרבה מאבותיך" (ל ה) התחם סופר בספרו (פרשת שופטים ד"ה ואם ירחיב) כיאר פסוק זה וז"ל שהלא הפסוק זה נאמר על חזק בו ישונו בתשובה, ובמקום שבעלי תשובה עומדים צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד על ק אומר הפסוק "והטיבך יותר מאבותיך" ע"כ. לכאורה נזמה גדולה להגיד כזה דבר שאנחנו ברור כזה ירוד ברוחניות, יהודי שחוזר בתשובה יכול להגיע להטבה יותר מאבותינו הקדושים דהיינו אברהם יצחק יעקב? **התשובה היא שכן, אדם שהיה עובר עבירות וחוזר בתשובה התגבר על כל הקשיים בדרך, עלה לדרגה יותר מצדיקים, זה לא מתקבל בשכל אבל זה מציאות, כך כותב האדמו"ר מגור למה משה רבינו לא נכנס לארץ? הוא אמר לעם ישראל אתם חטאתם בעגל וחזרתם בתשובה, קוראים לכם חוזרים בתשובה, אבל אני לא חטאתי לכן אין לי זכות להיכנס לארץ אבל אתם בדרגה יותר, קשה להגיד זאת אבל זה מציאות של כוחה של התשובה, ישנם אנשים שחזרו בתשובה גמורה, והם מרגישים כמו סוג ב, באמת זה בדיוק הפוך בעל תשובה הוא זוכה למקומות בן עדן שצדיקים לא זוכים, אבל בימינו מי יכול להגיד על עצמו שהוא צדיק ואין לו על מה לחזור בתשובה, כולנו יש לנו על מה לחזור בתשובה, יש לנו הרבה כמה לחזור בתשובה, וכולנו בדרך בעלי תשובה יש יותר ויש פחות, ומי שחזר בתשובה כמו שצריך כימים היקרים הללו ומנצל אותם כראוי, כיום הדין יענו לו משמיימים על כל מה שהוא יבקש, ויזכה להיות כתינוק שגולה, ולהמשיך שפע רוחני וגשמי על עצמו ועל כל העולם כי כול העיכובים בישועות אינם אלא מחמת עוונותינו, **מוספר על הבעל שם טוב הקדוש** שהיה יושב עם אנשים שלא ידעו ללמוד הם ידעו רק לקרוא תהילים והיה יושב איתם ונזנה והיה מדבר איתם דברי תורה, והיה מאוד מחבבם, יום אחד ראו זאת התלמידים לא הכינו ושאלו את הרב מפני מה ככה הרב מתעסק איתם, והרב ענה להם במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד, אין לזה מעלה יותר גדולה בעיני השם, שנזכה בעז"ה לחזור בתשובה כראוי ולהקראות בעיני השם יתברך בעלי תשובה אמיתיים, ולהגיע למצב שיעיר עלינו יודע תעלומות שלא נשוב לכיסלה, אמן ואמן...**

שבת שלום ובשורות טובות

לא מאחלת לאף אחד בעולם שיהיה לו בן כזה...
רשע מרושע! אכזרי! גירש אותי מהבית שלו, ואף פעם לא בא לבקר אותי. הוא לא רוצה להסתכל עלי ולא מכיר בי. אני מקבצת נדבות בשביל לשרוד. איפה הכרת הטוב? איזה מן ילד זה? שמע זאת המפקד והוא ידע כבר מה לעשות עם הבחור הזה. יעשה בו כמו בן דין ומשפט.

אומר החפץ חיים, שאנחנו אומרים לקדוש ברוך הוא 'תן לנו חיים. למה?', 'למענך, לא בשבילנו', והקדוש ברוך הוא נותן לו את מבוקשו. ואז באים לבדוק במהלך השנה את האדם, מתי הוא בא לבית הכנסת? האם הולך לשיעורי תורה? ועלולים לגלות שזה לא היה כ"כ 'למענך'...

עיקר הבקשות ביום הדין

כל צער שיש ליהודי, זה קוץ מכאיב לשכינה, כי מדובר בכנים שלה. עמ"י זה חלק מהשכינה. לכן צריך בראש השנה לעוק ולחתחן לקדוש ברוך הוא על צער השכינה, שעוונותינו גרמו לשכינה להימצא בבית האסורים, היא לא בבית אלא בגלות, נודדת ממקום למקום.

ולכן צריך להתחנן על החיים הרוחניים, שנזכה ללמוד תורה, להעלות את השכינה ולרומם אותה. זה העיקר הגדול.

מי דואג לשכינה?

אומר הרש"ש במוסר שלו 'לא יהיו ככלבך צווחין 'הב, הב, הב. לך מזונת, הב לך בנ, הב לך חיי. ולית מאן דאשגח לה לאפוקא מבית אסורין דילה'. אדם מה מבקש? 'ריבוננו של עולם, תן לנו מזונות, תן לנו פרנסה, תן לנו חיים'. אך עיקר הבקשות אומר הרש"ש, זה על צער השכינה. מי דואג להוציא אותה מבית האסורים שלה? השכינה צועקת, אך אין מי שישגיח עליה. הגלות היא לא פשוטה, ולכן אם אנחנו משגיחים על השכינה והיא מקבלת שפע, היא תשפיע אותו לכל עמ"י.

היה אומר חכם יוסף עדס ע"ה על הפסוק 'אך אם יום או יומיים יעמוד, לא יזקם, כי כספו הוא'. לפעמים אתה רואה בן אדם, כל התפילות של ראש השנה

הצדיק מבית האסורים? ב'ראש השנה'.

וב'ראש השנה' על ידי תקיעת שופר, תמיד מתעוררת הנקודה הפנימית שנקראת 'יוסף' שהוא יצא מבית האסורים, עד כדי כך, שעכשיו מי ששרוי בבית האסורים של התאוות והעבירות, על ידי השופר הוא יוצא מזה.

'למענך אלוקים... או למענך'

למענך אלוקי- כשאומרים 'זוכרנו לחיים', מבקשים מהקדוש ברוך שיתן לנו חיים בשביל שנוכל לעבוד אותו, ושיהיה לנו כוח לעבוד אותו. רבנו האר"י אומר- כשאומר 'זוכרנו לחיים מלך חפץ בחיים', יכון להמשיך חיים טובים ונצחיים לנשמתו. וכשאומר 'כותבנו בספר חיים', יכון לחיים טובים לנפשנו ולגופנו.

סיפרו על איזה בחור צעיר, גיבור, יפה תואר שהיה מתפרנס יפה מאוד. נתנו לו יום אחד 'צו גיוס' לצבא. הוא היה גר בחוץ לארץ והוא לא היה מעוניין להתגייס שם. לבחור הזה היה 'לשון לימודים', והוא כתב מכתב מרשים לשר הצבא. ציין במכתב שהוא בן יחיד לאמו, ואין מי שידאג לה חוץ ממנו, והוא המפרנס היחיד, והיא זקנה ולא מסוגלת ללכת בכוחות עצמה. וכך סיפר במכתב סיפור יפה.

כשהמפקד ראה את המכתב, הוא התמלא רחמים על הבחור הזה והתחיל לבכות, ואמר שקודם כל שישחררו אותו מהצבא. המפקד חשב לעצמו שהוא חייב לראות את המחזה הזה שתיאר הבחור במכתב. בידר את הכתובת, והלך. דפק בדלת.

פתחה את הדלת אישה זקנה עם בגדים כלויים, הוא רואה בית מוזנח ועלוב. שאל אותה המפקד 'ממה את מתפרנסת?' ענתה לו 'אני מקבצת נדבות'. אמר לה 'מה, אין לך ילדים?' ענתה: 'יש לי בן יחיד, ואני

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להפצת העלון
בבית הכנסת שלכם:
צו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת "הצטרפות לקבלת
העלון למייל"

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

כל נתיבותיה שלום

לימוד מידות התנהגות ודרכים בדרך
התעלות "במידות טובות" והתגות דרך
אין מאת הרב משה אהרן זאריץ
שליט"א
מאגרי המוסדות

עצה לצאת זכאי בדין

פרשת השבוע – נצבים, הפרשה פותחת "אתם נצבים היום כולכם", ודרשו פסוק זה על יום ראש השנה – יום הדין הקרב, ובא, אליו כולם נצבים ומתייצבים, היום בו הקב"ה גוזר על האדם וזן אותו על קורות חייו כשנה שתבוא.

מי לא חפץ לצאת זכאי בדין ה'?

רבי ישראל מסלנט היה אומר עצה פשוטה מאוד לאדם לזכיה בדין והיא להעביר על המידות, אמרו לך מילה לא יפה, תעביר הלאה, תתקדם, שהרי "כל המעביר על מידותיו מעבירן לו על כל פשעיו". ולכן במיוחד לפני יום הדין על האדם להשתדל כמה שיותר להעביר על מידותיו ואז יזכה שגם הקב"ה יעביר לו על כל פשעיו.

שכר גדול יש לו למעביר על מידותיו, אדם זה זוכות התגברותו פעמים וזוכה ורואה פירות גם בעולם הזה.

מח הגאון ר' יוסף שלום אלישיב זצ"ל בן יחיד לחורויו היה, שלא זכו לו רק אחד שבע עשרה שנות בדידות ללא ילדים, תפילות רבות התפללו, אך בזכות מעשה אחד נולד להם בנם גדול הדור וכך היה המעשה:

באותם הימים לא היו מכוונות כביסה ומייבש כביסה, אנו מדברים על לפני למעלה ממאה שנים, את הבגדים המלוכלכים היו הנשים מכבשות כמו ידיון בעמל רב ובעבודה של שעות, ולאחר מכן היו שוטחות את בגדי הכביסה על החבלים שבחצר.

גם בחצרם של בני הוגו אלישיב הייתה חצר עם חבלי כביסה, יום אחד כבסה הרבנית אלישיב את הבגדים במשך שעות ארוכות היא קרצפה ושפשפה, שטפה וסחטה, ולבסוף שידרה כבר היו אדומות לקוה את הכבסים לתלותם בחצר שכביתה.

עברה שעה, הרבנית אלישיב כבר שבה לביתה, והנה עברה לה שכנה רעה וכשראנה את הבגדים אמרה: מה זה פה? הכביסה הזאת מפריעה לי. ובלי להסס ולחשוב פעמים, גזרה את חבל הכביסה עם מספרים, והחבל וכל הבגדים שעליו נפלו לבקר, עבודה של יום שלם כמחז יד ירדה לטמיון.

השכנה המרושעת המשיכה בדרכה כאילו לא ארע דבר. והרבנית אלישיב יצאה מביתה וחזרה עיניה, היא ראתה את כל כביסיה שעליה עמלה שעות טובות לא אי שם בבקר.

היא הרימה בגד אחד בנך, ושבה לביתה, היא ידעה טוב מאוד מי חתכה את החבלים והפילה את הכביסה, אך במחשבה אמיצה מאין כמותה החליטה להעביר על מידותיה, הלכה וכבסה כפעם השניה את כל הבגדים בעמל של שעות, וחזרה לביתה והפעם תלשה את הכביסה בחצר האחורית על חבל קטן שהיה שם. והכל בשקט כדי שגם את זה השכנה לא תקרע, וכך לאחר שהבלינה כלב שלם היא מחלה ולא אמרה לה דבר, ועשתה הכל למען השלום.

הקב"ה הביט במעשיה, וגמל לה כמעשיה, כשנה לאחר מכן זכתה לחבוק בן, ויקרא שמו בישראל יוסף שלום אלישיב, שלימים נודע כרב ומנהיג של ישראל, וזכותו תגן עלינו.

הנה לנו שכר העברה על המידות, אף בעולם הזה.

משולחן המלך

לימים, חטא אותו אחד, ושפט אותו משפט קשה. ביקש שלפני גזר הדין ילכישו אותו בגדי היער, וכך יעבור לפני המלך. מיד המלך הכיר אותו ואמר לו: **'לא... אתה שחררת אותי, ואני עכשיו משחרר אותך..'**

כך הקדוש ברוך הוא חיזר עם התורה על כל 70 האומות, ואף אחד לא הכיר אותו ואף אחד לא רצה לקבל את זה בכלל. מי מן הסכים? עם ישראל שאמר 'אנחנו רוצים'. וכשחטאנו, מזכירים אנו לפניו ב'שופר' שבו נתת את התורה במאה קולות, ואומרים לקדוש ברוך הוא 'אנחנו קיבלנו את התורה. נכון שחטאנו עווינו ופשענו, ועכשיו אתה רוצה לשפוט אותנו קשה. אבל, תדע לך שאנחנו הכרנו כן כשאף אחד לא הכיר בך, ואנחנו הכרנו בך'. ולכן זה אחד הטעמים שאנחנו תוקעים בשופר.

שור בעל קרן אחת

הגמרא אומרת שכיום שנברא אדם הראשון, כיוון ששקע עליו החמה, אמר 'אוי לי, שבשביל שסרדתי, עולם חושך בעדי', וחשב שיחזור עולם לחוזהו וברוהו. ואז כיון שעלה השחר, אמר 'אם כן, ככה זה מנהגו של עולם', ואז הקריב לפני הקדוש ברוך הוא שור שקרגיו קודמות לפרסותיו. אמר 'אם כן, ככה זה מנהגו של עולם', ואז הקריב לפני הקדוש ברוך הוא שור שעלה הקוק שלו קודם לפרסותיו. שור שהקריב אדם הראשון, קוק אחת הייתה לו 'ותיטב להשם משור פר מקרין מפרים'. **אדם הראשון אם היה זוכה, אז היה בזה תוקעים וממליכים אותו מלך על העולם. אך לא זכה.**

אבל עכשיו אנחנו תוקעים בשופר, באילו של יצחק יש שני שופרות. ובו עתיד הקדוש ברוך הוא לתקוע בקיבוץ גלויות.

וכיפור, איך הוא מתפלל, איך הוא משתדל. אך כל השנה, הוא לא בעניינים, ועל זה אומר הפסוק 'לא יוקם'. למה? 'כי כספו הוא', הוא בא לדאוג לכסף, לפרנסה. לא לשכינה.

תבקש מלכות תקבל שפע

לכן גם כתוב 'מדוע לא בא כן ישי גם תמול גם היום אל הלחם'. לפי הפשט, אמר להם שאול 'למה לא בא דוד גם חודש הזה וגם חודש שעבר לסעודה שעושים בראש חודש? אך רבותינו פרשו 'מדוע לא בא כן ישי, כלומר, למה לא בא המשיח??

והתשובה היא 'גם תמול גם היום אל הלחם', כלומר, אנשים מה מבקשים מהקדוש ברוך הוא? לא מבקשים שכינה, אלא לחם ופרנסה. הרי כל עיקר 'זוכרנו לחיים', כותבנו בספר חיים, כל זה 'למענך אלוהים חיים!', להמשיך חיים נצחיים לנשמה. לא כסף וזהב. לכן אמרו רבותינו 'מלך וציבור באים לדין, מלך קודם'. מה זה מלך קודם? כלומר, קודם כל תבקש על המלכות, על ה'שכינה'. ואז ממילא יבוא לך השפע.

כלומר, להישאר פה בחיים, אבל בשביל לעבוד את הקדוש ברוך הוא.

הכרנו בך, עכשיו תכיר בנו

ולכן, זה אחד הטעמים שעכשיו תוקעים בעזרת השם בשופר, כי כשממליכים מלך היו תוקעים בשופרות, וזה מנהג המלכים שתוקעים לפנייהם בחצוצרות וקול שופר כיום המלכות. גם אנחנו כיום זה ממליכים עלינו את הקדוש ברוך הוא, ולכן צריך לתקוע בשופר כמו שהיה ב'הר סיני'.

רבי לוי יצחק מברדיצ'ב בעל 'קדושת לוי' סיפר שהיה איזה מלך אחד שטעה בדרכו ביער, ובמקום לצאת, הוא נכנס לעומק היער. פגש שם ביושבי היער ואמר להם 'אני מלך המדינה, תראו לי את הדרך איך לצאת לארמוני'.

אמרו לו 'אנחנו לא יודעים מה זה מלך... וגם את הדרך אנחנו לא יודעים...'. היה ביניהם חכם אחד, והוא הוציא אותו מהיער והחזיר אותו לארמונו. האיש הזה מצא מאוד חן בעיני המלך. הלכיש אותו בגדי שרר ומינהו בתור שר.

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

דף היומי במתיקות ובהירות, משניות וימיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות

בימים: א, ב, ד, ה, ביושבת המישי"ר רח' אורט ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהבנה ובהנאה

שתיה קלה וחמה
לדוחות הלומדים

זוהר על הפרשה

ויהי היום - זה ראש השנה

אתם נצבים היום כלכם לפני יהוה אלהיכם ראשיכם שבטיכם זקניכם ושטריכם כל איש ישראל. (ח"ג רל"א ע"א) אמר רבי יהודה, לימא לן מר, (ס"א מא"ל) מלין מעליתא דראש השנה אמר רבי יהודה לרבי שמעון יאמר ויגלה לנו הרב מאלו דברים היפים והסודות של עניני ראש השנה. פתח רבי שמעון ואמר מה שכתוב אצל איוב (איוב א') ויהי היום זה נאמר על יום ראש השנה כדמפרש ואולי, הנה בכל אתר דכתיב ויהי, איהו צער בכל מקום שכתוב ויהי סתם הוא מורה על צער מועט, ויהי בימי וכאשר כתוב ויהי בימי צער ודאי הוא צער גדול ודאי, אם כן מש"כ, ויהי היום, יומא דאית ביה צער, ודא הוא ראש השנה, יומא דאית ביה דינא קשיא על עלמא הוא יום שיש בו צער גדול, והוא יום הדין שדנים בו את העולם, וזהו יום ראש השנה שיש בו דין קשה על העולם, כי בו נידון העולם. וכן מש"כ באלישע (מלכים ב' ד') ויהי היום ויעבר אלישע אל שונם, יומא דראש השנה הוה היה ביום ראש השנה. ובכל אתר ויהי היום, דא ראש השנה ובכל מקום שכתוב "ויהי היום" הוא יום ראש השנה, לפיכך מה שכתוב באיוב, ויהי היום ויבאו בני האלהים, יום ראש השנה הוה היה יום ראש השנה.

לעולם ראש השנה הוא ב' ימים

בכל זמנא תרין יומין אנון, מאי טעמא. בגין, דלהוי יצחק כליל דינא ורחמי ראש השנה הוא שני ימים בכל זמן ובכל מקום, גם בארץ ישראל, מה הטעם, כדי שיהיה יצחק שהוא בחינת ראש השנה כלול דין ורחמים, תרין יומין ולא חד. דאלמלא ישתכח יחידאי, יחריב עלמא והוה הטעם של שני ימים ולא היה די ביום אחד, כי ביום ראשון הדין הוא קשה, וביום השני הדין הוא ברחמים, ואם היה ראש השנה רק יום אחד, דהיינו בחינת דין קשה, היה מחרים את העולם מחמת דין הקשה. ועל דא כתיב תרין זמנין, ויהי היום ויהי היום ועל זה כתוב שתי פעמים ויהי היום, ויהי היום, פעם באלישע ופעם באיוב, לרמז על שני ימים של ראש השנה.

הדין הראשון הוא שדנים את מי שאינו מכבד את שם ה' ואת לומדי התורה

הם בית דין הגדול, הנקראים בני אלהים ודאי, דהיינו שהם בני המלך וקרוכים אליו, דהיינו מלאכי המלכות. ואנון שבועין ממנו, דסחרינ תדינא למלכא והם שבועים ממונים דהיינו שבועים סנהדרין של מעלה, המסבכים תמיד את המלך, כי הם יוצאים משבע ספירות התחתונות של המלכות. ואנון תתבין דינא על עלמא והם חותכים וגוזרים דין על העולם, כפי הראוי לבני העולם. להתניעב על יהוה ושואל, וכי על יהוה קיימי וכי על ה' הם עומדים, דהיינו לדון את ה' ח"ו. אלא, בשעתא דאלין קיימי על דינא, דינא קדמא דכלא ביה אלא בשעה שאלו הממונים עומדים על הדין, לדון את העולם, דין הראשון שדנים בו לפני כל הדינים הוא כשביל שם הוי"ה, דהיינו מאן הוא דלא יוקיר לשמא דקודשא בריך הוא, ודלא יוקיר לאורייתא ועלכודי מי הוא זה שאינו מכבד את שמו של הקב"ה, ואינו מכבד את התורה ועבדי, דהיינו את לומדיה. אופי הכי, מאן הוא דלא חייש על יקרא דשמא קדישא, דלא יתחלל בארעא כמו כן דנים את מי שאינו חושש על כבוד שמו הקדוש שלא יתחלל בארץ. מאן הוא דלא חייש ליקריה דקודשא בריך הוא מי הוא שאינו חושש לכבודו של הקב"ה זה המרכה כבודו וממעט כבוד שמים, כי בזה מחזיק כח החיצונים, מאן הוא דלא שוי יקר לשמא דא מי הוא שאינו נותן כבוד לזה השם זה שאינו מכון בכרכות או שמכיר שם שמים לבטלה, כי בזה מליכש הבל דקדושה בחבל דע ורעות רות. ויבוא גם השטן בתוכם הנה השטן הוא הס"מ, גם, לרבות והוא נוקבא דיליה ויכת גם בא לרבות את הנוקבא שלו בת זוגו שהיא לילית, ששניהם באים לקטרג. אופי הכי להתניעב על יהוה, דאיהו חייש נמי ליקרא דשמא דא כמו כן מש"כ להתניעב על יהוה היינו שהוא גם כן חושש לכבוד השם הזה, כמו שאמרו חז"ל (מגילה דף ג ע"א) שאפילו שדים לא מוציאים שם שמים לבטלה, ולכן הוא מקטרג על שנתחלל שם שמים בעולם, וזהו "להתניעב על ה'", שעומד לקטרג עבוד כבוד שם הוי"ה, ומעין ענינים אלו קטרג על איוב באמרו החנם ירא איוב את ה', כלומר שהיה פונה להנאות ולא לכבוד יוצרו.

מי שמפרש חטאיו ומתודה עליהם לפני ה' לא נמסר דינו אלא בידי המלך ה'

כמה דאתמר כמו שלמדנו, כי בזהו

בגין דא יפקון מ

יומא של ראש השנה, דקיימין שבועין קתדרין למידן דינא לעלמא ביום ההוא של ראש השנה, שעומדים שבועים כסאות לשבעים סנהדרין לדון דיני העולם, כמה אנון מארי תריסין, קטיגורין, דקיימי לעילא אז כמה בעלי מגינים ומקטרגים העומדים למעלה, אלין מיימינין לזכו ואלין משמאלין לחובה אלו בעלי הגנה מיימינים לזכות, ואלו המקטרגים משמאלים לחוב, לאדפרא חובין דעלמא, להוכיח את העונות של העולם, ובתחילה דנים את כל העולם ככללות, ואח"כ מזכירים את העונות של כל אחד ואחד חובין דכל חד וחד. ועל דא אצטריך לבר נש לפרשא חובי, כל חד וחד כמה דאיהו ועל כן צריך האדם לפרש חטאיו ולהתודות על כל אחד ואחד כמו שהוא, בגין דמאן דמפרש חטאיו, לא אתמסר דיניה, אלא בידא דמלכא, קדשא בריך הוא בלחודי לפי שכל מי שמפרש חטאיו לפני הקב"ה ומתודה עליהם, לא נמסר דינו אלא בידו של המלך הקב"ה לבדו. ומאן דדאין ליה קדשא בריך הוא, איהו לטב ומי שזן אותו הקב"ה הוא ודאי לטוב. ועל דא בעא דוד מלכא, (ואמר) (תהלים מג) שפטני אלהים, אנת, ולא אתרא ועל כן בקש דוד המלך מהקב"ה, שפטני אלהים דהיינו אתה תשפט אותי ולא אחר. וכן שלמה אמר, (מלכים א' ח) לעשות משפט עבדך, הוא, ולא אתרא וכן אמר שלמה המלך לעשות משפט עבדך דהיינו הקב"ה לבדו ולא אחר, וכל בית דין בדילין ממנו וכל הבית דין של מעלה גבדלים ממנו. ועל דא אצטריך לון לפרשא חובין דכל שייפא ושייפא ועל כן צריכים לפרש את העונות של כל אבר ואבר, וכל מה דעביד בפרט וכל מה שעשה בפרטות, וזהו שאנו אומרים על חטא שחטאנו לפניך באונס וברצון. הריא הוא דכתיב זהו שכתוב, (תהלים לב) חטאתי אודיעך וגו' שאמר דוד המלך, חטאתי אודיעך ועוני לא כסיתי, אמרתי אודה עלי פשעי לה'. לבתר אחר כך אמר ואתה נשאת עון חטאתי סלה. מנלן. ממשא מנין לנו דבר זה שצריך להתודות בפרטות, ואמר דכתיב שכתוב אצל משה, שהתודה בשם כל ישראל, ואמר (שמות לב) אנא חטא העם הזה וגו' חטאה גדולה ויעשו להם אלהי זר. וכן בישראל כתיב בישראל כתוב שהתודו לפני הקב"ה ואמרו, (שמואל א' יב) חטאנו כי עזבנו את יהוה, דאי תימא האי ביהיד שאם תאמר מה שאמר דוד חטאתי אודיעך הוא רק ביחיד, אבל בצבור לא אבל בצבור אין צריך לפרש עונותם, כי אין זה כבוד של צבור לגלות ברכים את עונות הצבור. הא כתיב קרא דא הרי כתוב מקרא זה, שכלל ישראל אמרו חטאנו כי עזבנו את ה'.

ביום ר"ה ישראל נבנסים תחילה לדין בעוד יש רחמים

ביומי דראש השנה, מתקנין כי דינא כודסאי למלכא, למידן כל עלמא בימים של ראש השנה מכינים הבית דין, כסא בשביל מלך המשפט לדון את כל

ויבאו בני האלהים, אלין בית דין וברכא. בני האלהים ודאי, בגוי דמלכא קריבין לגביה אלו

זוהר על הפרשה

בדין באותו היום, הָדָא הוּא דְכָתִיב זֶה שְׁכֹתוֹב וְכָל צַעְדֵי יִסְפֹּד.

תאני שנה רבי יוסי, שלש כתות נכנסין ליום הדין. כת צדיקים גמורים. כת רשעים גמורים. כת בינונים. וכנגדן שלש כחות באדם. כח הנשמה הקדושה פ' יש מי שמגביר כח הנשמה על הגוף ותאוותיו, ואלו הצדיקים. וכח המתאווה אלו הרשעים שהתאוה גוברת על כח הנשמה. וכח המניעה אלו הבינונים, ושואל. מאי כח המניעה, אומר רבי יוחנן, כח המגדלת והמניע את הגוף לפי טבעו, ולא ממש בשביל תאוותם בכל צרכיו לפי מה שצריך לגופו ולא יותר מדאי, אבל אינו נזהר ממוותרות.

הקב"ה ברחמי נתן לבניו עצה להנצל מן הדין

רבי יוסי בן פזי אומר, בא ודאח רחמנותו של הקדוש ברוך הוא, אע"פ שב"ד של מעלה באין לעמוד בדין, ולדון את הבריות, ולהורות לפני הקדוש ברוך הוא זכות וחובה של בני אדם. דתאני ששנה ר' יוסי בן פזי, שלש כתות של מלאכי השרת עומדין על הדין ביום ר"ה. יש מהם שהם מורים מזכרים זכות לטובה. ויש מהם שהם מורים ומזכרים חובה לרעה. ותא חזי בא ודאח, רחמנותו של הקדוש ברוך הוא, שנתן עצה להנצל מן הדין.

האויבים הם המזכירים חובותיהם של בני האדם

דתניא שלמדנו, מהו דכתיב מהו שכתוב זכרון תרועה, לא אשכחנא לא מצאנו זכירה איזה דרוש לזכירה לתרועה בענין זכירה, אלא האי אלא זה דאמר שאמר רבי יוסי, כתיב וכי תבאו מלחמה בארצכם על הצד וגו' הצורך אתכם והרעתם כחצוצרות ונכוחם לפני ה' אלהיכם וגו', וזכר לתרועה זו, אומר הקדוש ברוך הוא, הריעו לפני בתרועה זו עתה בדר"ה, שהיא זכרון אותה התרועה, מיד, ונשעתם מאיביכם. מאן אנון מי אלו האויבים, אלו הם המורים המזכרים חובתם של בני אדם. דתניא ששנינו אומר רבי יוחנן, מלאכים יש, המורים המזכרים חובתן של בני אדם. ומלאכים יש, המורים המזכרים זכותן. ואפילו אחד מני מתוך אלף מורה מזכיר זכותו, ששקין לו עוזבים אותו. הָדָא זֶה הוּא דְכָתִיב שְׁכֹתוֹב אִם יֵשׁ עָלֶיךָ מֵלָאךְ מִלִּין אֶחָד מִנִּי אֶלֶף. ובתריה, ויהננו ויאמר פדעוהו מדרת שחת וגו' ויאמר מצאתי כופר.

תקעו בחדש שופר, מאי בחדש מהו בחדש, ואמר דא כי דינא רפיא, דאקרי חדש זהו דין הרפה הנקרא חדש, והיינו סוד רחל שבה הוא ענין חידוש הירח, ומש"כ בכסה: (כס דעלמא עלאה, כ"ס ה' דא פחד יצחק דאיהו כס למלכא עלאה, תו בכסה) דא דינא קשיא, פחד יצחק זהו דין קשה הנקרא פחד יצחק, היינו סוד לאה שהיא דין קשה כעין הגבורה דז"א הנקראת פחד יצחק.

אשרי העם ידעי תרועה וגו' (תהלים פט) לא כתיב לא כותב שמעי, או תוקעי תרועה, אלא ידעי תרועה הטעם הוא. בגין (ס"א בגין) תבייני דדידין באיריא דארעא קדישא, אנון ידעי תרועה לפי שרק החכמים הדרים ויושבים באויר של ארץ הקדושה הם יודעי תרועה. וְזֶא דְתִרְעוּעָה סוד התרועה הוא, כמה דכתיב כמו שכתוב, (תהלים כ) תרעם בשכט ברוך של יד התרועה שוכרים את כחות המקטרגים האחרים בבחל. מאן עמא כישראל, דידעין דיין עלאין דמאדיהון ומסיק רבי שמעון את דבריו ואומר מי הוא עם כישראל שיודעים סודות העליונים של רכונם, למיעל קמיה, ולא תקשרא ביה שעל ידי זה הם יכולים לבוא לפניו ולהתקשר בו. וְכָל אֲנוּן דִּידְעֵי זֶא דְתִרְעוּעָה וְכָל אלו היודעים את סוד התרועה, יתקרבון למיתק באור פניו דקודשא בריך הוא יתקרבו ללכת באור פניו של הקב"ה. וְזֶא אֹדֶר קְדָמָא דְגִנְזֵי קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְצִדִּיקָא, וְעַל דָּא אֲצִטְרִיךְ לְמַגְדָּע לֵה. שזוהו אור הראשון שגוה הקב"ה לצדיקים לעתיד לבא, ועל כן צריכים לדעת את סוד התרועה, וזה שכתוב "ה' באור פניו יהלכון."

אפי' צעדיו של אדם באים בדין בר"ה

(וזה חדש י"ח ע"ב) בראש השנה דין הקב"ה את כל העולם כלו כמ"ש אי זו לחרב ואי זו לשבע, והכוונה היא על אנשי אותה העיר בכללות וגם מפרש על כל אדם בפטרות, גופות בני אדם פ' אם הגוף והנפש יהיו כבדירות וכו' והנשמות, ופוקד אותם, ודין אותם על כל מה שעשו כל השנה כלה. ותאנא ושנינו, אפילו צעדיו של אדם נמנין ובאין

העולם ברחמים. וישראל עאלין בקדמיתא בדינא קמיה, דליפוש רחמי. (ס"א קמי דליפוש רוגזא) וישראל נכנסים תחילה לדין לפני האומות, לפני שיתרכה הרוגז וכעס על ידי מעשיהם הרעים של האומות.

יום הראשון של ר"ה דינא קשיא ויום השני דינא רפיא

תנן למדנו כי על מה שכתוב (מלכים א ח) "לעשות מושפט עבדו" ומשפט עמו ישראל דבר יום ביומו, יום ביומו מאי הוא. אלא הני תרי יומין דראש השנה יש לשאול, יום ביומו מהו הענין של אלו השני ימים, והשיב אלא אלו הם שני ימים של ראש השנה. אמאי תרי יומין. בגין דאנון תרי בי דינא, דמתחברין בחדא ולמה הם שני ימים, ואמר לפי שהם שני בתי דין המתחברים יחד, והיינו לאה ורחל שמתחברות יחד, על ידי שעקבי לאה מתלבשים בכבוד רחל, והם סוד שני ימים של ראש השנה, יום ראשון כנגד לאה דינא קשיא, יום ב' כנגד רחל דינא רפיא, ומפרש דינא עלאה, דאיהו קשיא, בדינא תתאה, דאיהו רפיא, ותרווייהו משתכחי דין העליון שהוא קשה, היינו הדין של לאה, מתחבר בדין התחתון שהוא רפה, היינו בדין של רחל, ושניהם נמצאים בראש השנה, וכנגדם הוא ראש השנה שני ימים.

הטעם שצריך לתקוע גם שברים וגם תרועה

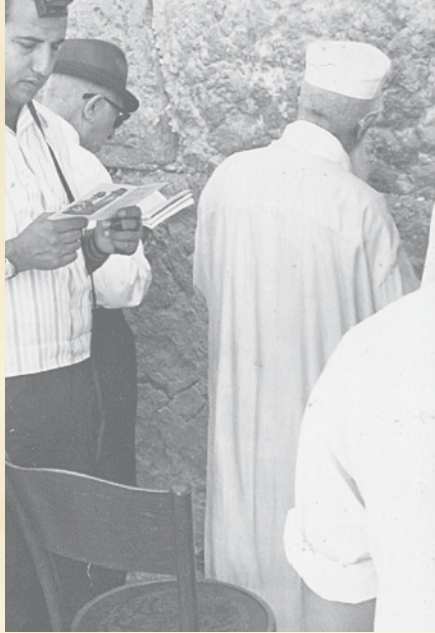
ועל דא לא ידעי הני בכלאי, וְזֶא דִּיכְבָּא וְיִלְלוּתָא ולפי שבני בכל אינם יודעים שיש ב' מיני דינים, לכן אינם יודעים בני בכל הסוד של השברים והתרועה, ולא ידעי דתרועהו אצטריכו ואינם יודעים שלפי האמת שניהם צריכים, כי הם כנגד תיקון רחל ולאה, והיינו יללוּתָא דאיהו דינא תקיפא התרועה שהיא דין חזק וקשה היא כנגד לאה. תלת תבייני דאיהו דינא רפיא והשלשה שברים שהם דין רפה הם כנגד רחל, ודין הרפה נרמז בשברים, כי גנוחי גנח רפיא דומה כמו שגנוח מלכו ברפיון, בני בכל אינם יודעים איזה משניהם צריכים, לכן הם עושים שניהם מספק. אנון לא ידעי, ועבדין תרויהו. ואנון ידעינו, ועבדין תרויהו. (ס"א ועל דא וְזֶא דִּיכְבָּא וְיִלְלוּתָא ותרויהו אצטריכו, הני בכלאי, אנון לא ידעי, ועבדין תרויהו.) וכלא נפקין לארח קשוט ואנו יודעים ששניהם צריכים לכן אנו עושים את שניהם, והכל יוצאים לדרך האמת, כי למעשה שניהם עושים כפי שצריך כאמת.

היודעים את סוד התרועה יתקרבו ללכת באור פניו של הקב"ה

פתח ואמר, פתח רבי שמעון לפרש מש"כ (תהלים פא) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. הנה מש"כ

לא יכול לזוז

מעשה באחד משכניו של רבינו שהלווה סכום כסף גדול מאוד לחברו. כעבור זמן, כשהגיע שעת הפירעון, ניגש המלווה לדעתו וביקש את כספו חזרה, אך הלה החל טוען כי כבר פרע את חובו. מיודענו נבהל, כי מעולם לא החזיר לו חברו דבר, אך הלה בשלו - לדבריו, הוא כבר פרע לו את כל ההלוואה בשלמות. בצר לו, לקח המלווה את בעל חובו אל רבינו זיע"א. שאלו רבינו: "הוא הלווה לך כך וכך כסף?" אמר הלה:

רבינו מרדכי שרעבי בכותל

"כן, אבל כבר השכתי לו את כל הסכום". נענה הרב ואמר לו: "אם כן, אתה יכול ללכת לביתך". אולם, למרבה הפלא, הוא רוצה ללכת, אך אינו יכול לזוז... משראה בעל החוב שכך, החל בוכה בדמעות שליש והודה כי באמת לא החזיר את הכסף, ועכשיו מיד ילך וישיב את הכסף לבעליו. אמר לו הרב: עכשיו אתה יכול ללכת...

תעשה תשובה ותתרפא

ישנו סיפור מעניין, על אשה אחת שקמה בכוקר ונבהלה לראות כי פניה נתעוותו. מיד באותו יום פתה

רבינו בקבר הרש"ש זיע"א

שרפי קודש

לאשה אחת אמר רבינו שלא תדאג, כי 'בנה ישוב בעוד שבועיים כיום שלישי, וכשעה אחת כזהרים הוא ידפוק על הדלת'. ואכן, דבריו התאמתו עד לאחת. כיצא בזה היו עוד עשרות מקרים.

פעמים, שהודיע רבינו לשואלים כי בנם נמצא בשבי במקום פלוני, וישחררוהו בתאריך פלוני. גם כאשר ל"ע אותו חייל לא היה בין החיים, ידע זאת רבינו בכירור, וכששאלוהו, ספק את כפיו ואמר כי אין מה לחכות, ואכן לאחר זמן מה נמצאו את גופו...

מחר הוא יבוא

מעשה נוסף, דומה, היה כאשר אחת שכאה לבית רבינו ודמעתה על לחיה, כי בנה נסע לחו"ל ונעלם, וכל החיפושים אחריו עלו כוהו. ענה רבינו ואמר לה: 'בוא לכאן בשבוע הבא ביום שני, ואני לך מה עם בנך'... אדם אחד, שהיה נוכח בשעת המעשה, הסתקן מאוד לדעת מה יאמר לה רבינו בשבוע הבא, והגיע גם הוא כדי לראות איך ייפול דבר.

כשכאה האישה ביום שני, אמר לה רבינו: 'מחר יבוא בנך לירושלים', והורה לה לשוב אליו למחרת, והנה, למחרת

בא אדם אחד לשכונת "מחנה-יהודה", ושאל את העוברים והשבים היכן ביתו של הרב שרעבי, והראו לו. בו בזמן, היתה אימו ג"כ אצל הרב, ואז נפגשו שניהם בפתח ביתו של הרב, והיתה שמחה גדולה וקידוש ה'.

הגלגלים התפוצצו

הרכנית לאה ע"ה סיפרה, שכאשר שר עוצר בירושלים עיה"ק והיה אסור לצאת מפתח הבית, יצא רבינו זיע"א לרחובת של עיר ביום שבת קודש. כשראו אנשי הצבא את רבינו, מיד עצרוהו וביקשוהו שיעלה על רכבם. רבינו סירב לעלות מחמת כבוד השבת, אך הם לא ויתרו, והרימו אותו בעל כורחו אל תוך הרכב.

וראה איזה פלא, כשבאו לנסוע, מיד התפוצצו כל גלגלי הרכב, החיילים הכינו מיד שבשל רבינו קרה כל זאת, ומיד שחררוהו.

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו של מרן הגאון המקובל חכם **בניהו שמואל** שליט"א על רבותיו חכמי ישראל **שרפי הקודש** ומה ששמע מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

המשך מעשיות על רבינו מרדכי שרעבי צוק"ל מייסד ישיבת נהר שלום

מלחמת יום הכיפורים

ביום הכיפורים תשל"ה, עת פרצה 'מלחמת יום הכיפורים', המתפללים בבית מדרשו של רבינו הרגישו על פני רבינו צער עצום, כאילו הוא צופה את אשר קורה בגבולות ישראל. אורה

מתחזה שדרה בבית מדרשו, שהתעצמה במיוחד לקראת תפילת מוסף, תלמידי רבינו לא הבינו את פשר התנהגותו המוזרה, עד ששמעו את האזעקות והבינו ששעת מלחמה היא.

בתפילת מנחה של יום הכיפורים, ביקש רבינו מכל הציבור שלא לצאת מבית הכנסת כלל ועיקר, ולמרות כל האזעקות שנשמעו, לא שט אל ליבו, והיה שקוע כולו

בכוונות התפילה עד סיום תפילת הנעילה.

למחרת בכוקר, באו לחצר ביתו של רבינו עשרות חיילי ותותנים של חיל-האוויר, ועמדו בשורות כדי לקבל את כרכת רבינו קודם צאתם למלחמה.

כידוע, המלחמה היתה קשה עד מאוד, ורבינו, שראה זאת ברוח קדשו, השקיע את עצמו בתפילות ובתיקונים על כל בית ישראל. צער רב ניכר היה אצל רבינו בכל אותה תקופה, עד יום הושענא רבה.

בתום מלחמת יום הכיפורים, היו נעדרים רבים שלא נודע מצבם ומקומם. הורי החיילים הנעדרים פנו בדמעות שליש אל רבינו זיע"א, אשר עודדו וחזקו את רוחם, כאשר לכל אחד ידע רבינו לומר בדיוק מה מצב בנו, בכך, ניחמם והשיב את נפשם.

ניסה לומר לרבינו כי החדוש לא שייך, אך רבינו נותר בשלו: "כך אמרתי וכך יהיה". ובאמת, לתדהמתו השתנה הכל, ובאותו חודש התעברה אשתו בכך זכר, בכוח הכל פיו של רבינו, כי צדיק גזר והקב"ה מקיים.

עוד מעשה בתלמיד חכם גדול שלא היה לו ילדים, עד כדי שרופא מומחה אחד התבטא בחריפות ואמר לו: אם יצמחו לך שערות בכף היד יהיו לך ילדים.

וכשבא אצל רבינו, הרגיעו ואמר לו כי יהיה לו ילדים וילדות, וכן היה כדברי רבינו, וכיום יש לו משפחה גדולה בלעה"ר.

רבינו זיע"א

גמר את התיקון

חכם אחד, שהיה צדיק ויר"ש והיה גם מזכה את הרבים בשיעוריו. לילה אחד בעת החשיכה, כאשר חצה את הכביש, ל"ע נדרס למוות, והניח אחריו אישה בת כ"ח שנים עם עשרה ילדים קטנים. היתה האלמנה שכורה מאד ובוכה, ודמעתה על לחייה, מאנה להינחם.

אחד מאברכי הישיבה, שהכיר את האלמנה, הפנה אותה אל רבינו זיע"א. כששמע רבינו את פרטי המקרה, אמר לה: "דעי לך, שבעלך בגלגול שעבר היה ראש ישיבה, ובא לעזה" לחקן את נשמתו, וכיון שגמר התיקון שלו הלך למנוחות ונכנס למחיצתו, ולפיכך אין לך להצטער כלל". והוסיף רבינו ואמר, "ודעי לך, כי העובר שבמעייך, הוא בן זכר בריא ושלם".

נדהמה האישה לשמוע את דברי רבינו, כי הרופאים יעצו לה לעשות הפלה, באמרם שנעשה העובר אברים אברים, מאחר שבגודל צערה היתה מכה מכות חזקות על בטנה.

אמר לה רבינו זיע"א: "אל תשמעי לרופאים, כי הם טועים בזה. העובר שלך קיים ושלם". קיבלה האישה ברכה גדולה מרבינו, והיתה שמחה ומעודדת מדבריו הקדושים. וכפי שצפה כן היה, שלא נפל דבר ממה שאמר, וילדה בן זכר בריא ושלם.

להטיסה בדחופות לחו"ל, לערוך לה שם ניתוח מסוכן. בצר להם, פנו הורי הילדה אל רבינו זיע"א. אמר להם רבינו: "אין חור בלב ולא צריכים שום ניתוח!" הוריה התקשו לקבל את דברי רבינו, כי במו עיניהם ראו בצילומים את החור בליבה. הם השתדלו להאזר באמונת חכמים, אך יחד עם זאת, סבורים היו שמוטל עליהם למלא "חובת השתדלות" ולטוס למכון הרפואי באמריקה אליו הופנו ע"י הרופאים, ולראות איך יקום דבר. חזרו לעירם לאסוף את הכסף הנדרש, וטסו לחו"ל.

בבית החולים באמריקה ערכו סידרת בדיקות, והרופאים התפלאו לראות שאין שום דבר... ההורים נדהמו לראות איך רבינו ידע הכל בבירור, והצטערו שלא שמעו לקולו.

תיפקד בחודש הזה

מעשה באדם אחד שלא זכה לפרי בטן שנים רבות, וכל פעם שהיה בא לבית רבינו, היה רבינו מעודדו ואומר לו שכעז"ה יהיו לו בנים...

פעם אחת, כשבא אל רבינו, אמר לו: "החודש הזה תתעבר אשתך בכך". התפלא האיש מאוד, כי ידע שלפי הטבע לא שייך שתיפקד באותו החודש. הוא

עם בעלה אל בית החולים, שם אמרו לה שתצטרך לעבור ניתוח.

בבית החולים היה רופא אחד שהכיר את רבינו זיע"א, ואמר להם: "למה לעשות את הניתוח? לכו אל הרב שרעבי, ואת אשר יאמר לכם תעשו".

הלכו בני הזוג לבית רבינו, כששמע את שאירע לאישה, אמר לה: "עשית חטא פלוני, ולכן התעוותו פניך. תעשי תשובה ותתרפאי". על אתר קיבלה עליה לשוב בתשובה שלמה, ועוד בעודם בבית רבינו קרה הפלא, ושבו פניה לקדמותם.

אין חור בלב...

מעשה בילדה אחת שחלתה, ובדיקות שנערכו בבית החולים אמרו להוריה שיש לה חור בלב, וחייבים

רבינו במסירת שיעור בישיבת בית אל

היכל מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

המשך הלכות תקיעת שופר

עושים באותה נשימה, ובתקיעות של מעומד עושים בשתי נשימות.

יש מי שסובר להיזהר בתקיעת השברים שכל שבר יהי מ- ד' כוחות, לא יאריך יותר מדי כיון שלפי הגר"א תקיעה היא ד' וחצי כוחות, ואם יאריך נמצא שעשה תקיעה ולא שבר

מה הדין אם טעה בתקיעה אחרונה ?

כשתוקע תר"ת ולפעמים בתחילת התקיעה האחרונה יוצא לו שבר אם הוא יחזור על התקיעה האחרונה נמצא שמפסיק שבר בין התרועה לבין התקיעה והוא הפסק, אלא צריך לחזור על התר"ת שוב, ומה שהציבור לא יודע שהוא חוזר ולא יודעים באיזו תקיעה לכוון, לכן יש חזנים שעושים סימן שאם הוא חוזר הוא דופק על הכימה פעמיים, וכן נהגו הבעלי תוקעים לומר לציבור שיאמרו ויכוונו שכל התקיעות על דעתו וכוונתו, וכך גם אם אינם יודעים הרי הם מכוונים על דעתו.

אם תוך כדי תקיעתו הוחלש קול התקיעה ?

אם לא היה הפסק יצא, אבל אם היה הפסק זה שבר ולא יצא ידי חובת תקיעה.

איך אופן עשיית השברים ?

יש מחלוקת ראשונים בענין השברים האם עושים אותם פשוטים או עם שבירה קלה בסופם, והמנהג לעשות עם שבירה מעט כדעת הרמב"ן, ולא כדעת רב סעדיה גאון והריטב"א כיון שגם אם עושים עם שבירה יוצאים ידי חובת כולם.

האם ראוי לשמוע תקיעות של תימנים ?

היות ויש מנהג לכל קהילה בתקיעותיהם, מעיקר הדין אין צריך לשמוע תקיעות של תימנים, אולם הגריש"א היה מקפיד לשמוע גם תקיעות של תימנים, לראש הישיבה חכם שלום היו תוקעים ק, והיה ממתין לשומעם אף שלא היה ברור אם עשה כן רק כדי לכבד את התוקע.

וידוע שרב האי גאון שצייר את התרועה לא צייר נקודות אלא באופן של רעידות.(דהיינו שצייר קו אחד שלם עם עליות ומורדות ולא צייר נקודות נקודות)

ועכ"פ ודאי שכל מי שנהג כמנהגו יצא ידי חובה.

כמה שיעור התקיעות בזמננו ?

נחלקו האחרונים בשיעור כמה הוא שיעור הכוחות [טורמיטין] המדויק בזמננו, דעת הרב מרדכי אליהו (מאמר מרדכי פ' לט אות מד - מד) שבשניה יש ד' וחצי כוחות [טורמיטין], ולכן אורך תקיעה של תשר"ת היא ד' שניות, ודעת האיש מצליח (שו"ת) איש מצליח סו"ס לט) שבשניה אפשר לעשות בין ג' כוחות [טורמיטין], ולכן אורך התקיעה בתשר"ת הוא שש שניות, אמנם דעת האורל"צ (ח"ד פ"ה אות כ) ובהליכות מועד (פ"ד אות ז) שאפשר לעשות בין 8 ל- 9 טורמיטין בשניה, ולכן אורך תקיעה של תשר"ת הוא ב' שניות.

נפק"מ מה האורך של השברים: כיון שצריך לעשות את השבר פי 3 מהטורמיטין, ולמעשה כל תוקע לעניינו מי שעושה יותר טורמיטין בשניה התקיעות שלהם יותר קצרים.

הרוצה להחמיר את שיטת רש"י כיצד ינהג ?

נחלקו רש"י ותוס' מה השיעור של התקיעות, ויש שמחמירים גם לתקוע כשיטת רש"י, וגם למחמירים אין לחזור על התר"ת, כיון שבתר"ת של תוס' גם יוצאים ידי חובת רש"י, אמנם יש תוקעים שכן צריכים לחזור, באופן שהבעל תוקע בסוף התרועה עשה כשברים, כלומר שהאריך בכח האחרון של התרועה והיא הפכה לשבר וממילא הוא לא יצא לפי רש"י בתר"ת לכן צריך לחזור גם על תר"ת, או שיזהרו לשבור את התרועה בסופה ולא להאריך, כיון שלפי רש"י כבר שתי כוחות הם שבר ולא תרועה [כיון שתרועה היא רק כח אחד ותקיעה היא ג' כוחות].

מדיני שברים

וצריך להיזהר שלא להצמיד את השברים לתקיעה האחרונה, אלא לעשות הפסק של כדי נשימה אחת, לפי שמן הביא בסעי' ה ש"א שאם עשה הכל בנשימה אחת לא יצא לכן יחלק כל סדר בהפסק נשימה.

בשברים לא לעשות הפסק בין שבר לשבר כדי נשימה, אלא ללא כל הפסק כלל ואם הפסיק לא יצא (משנ"ב ס"ק טז).

כתב בשו"ע (סעי' ד) שברים תרועה של מיושב

מעשה ביהודי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חרשן משפט
בעריכת הר"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאבירי מוסדותינו

שאלה: ראונו פנה לחברו הטוב שמעון בבקשה הואיל והוא עומד כעת לפני יציאה לתקופת החגים להיות חזן בחו"ל, ויש לו סכום של עשרים אלף שקלים שאינו רוצה להפקידם בבנק מסיבות השמורות עימו, הוא מעוניין להפקידם אצלו למשמרת עד שיחזור, שמעון ניאות לעשות זאת, לאחר יומיים המקרה של שמעון התקלקל ושמעון הוכרח לקנות חדש, אשתו של שמעון אמרה לו הואיל ויש לו כעת עשרים אלף שקלים כפקדון בא נשתמש בהם לקנות מקרה ומקפא אבותיים ועד שיחזור ראונו נשיג כסף כך שיהיה לנו לפדיון לו מיד כאשר יבא לחבוע את כספו. פנה שמעון לדב לשאל האם מותר לו להשתמש בכסף זה המופקד אצלו.

תשובה: שמירתו של שמעון היא כדין שומר שבר, ומותר לשמעון להשתמש במעות וכשישתמש בהם דינו כלוה מעות שחייב באחריות עד שיחזירם לאובדן.

הנימוק: פסק השו"ע (סימן רצב ס"ז) שתנוני או שולחני [כעין צייג' בימינו] שהפקידו אצלו מעות ואינם חתומים [סגורים בכיס שאינו נפתח כמו מעטפה סגורה] ולא קשורים בקשר משונה, אע"פ שהמפקיד נתן לו אותם צדורים [כעין שכימינו שנותנים עם גומיה או מעטפה פתוחה] מותר לו להשתמש בהם, אבל אם הפקידם אצל בעל הבית היינו שהמפקיד אצל אדם שאין דרכו להתעסק במעות להוציאם כל הזמן, אסור לבעל הבית להשתמש בהם, ומיהו בעל הבית שרוב עסקיו בריבית דינו כשולחני וכתב הסמ"ע דאנו שרוב עסקנו הוא במעות לכן לכולנו הדין כמו שולחני. ולפי זה נמצא שכיון שהמפקיד אצלו את המעות במעטפה פתוחה ולא קשורים בקשר משונה או בתיבה חתומה מותר לו להשתמש בהם.

אכן כיון שהדין הוא שמותר לו להשתמש בהם על כן מיד כשקיבלם בהפקדה אצלו אע"פ שהמפקיד לא שילם לו כלום עבור השמירה דינו כשומר שבר ושכרו איתו שיכול להשתמש במעות אם ירצה וחייב בגניבה ואבידה. ואחר שישתמש בהם דינו כשולחני שחייב באונסים עד שיחזירם לבעליהם.

לזכרון עולם בהיכל ה'

איגרת ל בני הנעורים

תורה והמצוות בכל מצב ובכל מחיר

בדברים שהחיים תלויים בו. ודו"ק.

הוא שמצינו בעבודה זרה (ג): "למה נמשלו בני אדם כדגי הים, לומר לך מה דגים שבים כיון שעולים ליבשה מיד מתים, אף בני אדם כיוון שפורשים מדברי תורה ומן המצוות מיד מתים" (עיין עוד במעשה דרבי עקיבא ופסוק והמשל של השועל, בכרכות סא). **התורה היא חיינו בכחינה של אור לנשימה** ולכן יש ללמוד בכל מצב ובכל אופן ללא כל אפשרות להקל בה ואפילו תהיה בשמים, יש לעלות אחריה כדי להשיגה.

בפירוש רש"י הנ"ל יש נקודה לעיון (ומקורו בגמ' עירובין נה). "לא בשמים היא, ולא מעבר לים היא" - שאם בשמים היא, אתה צריך לעלות אחריה. ואם מעבר לים היא, אתה צריך לעבור אחריה."

והרי לא בשמים היא, אם כן לא יהיה מצב שתהיה שם, אם כן בשביל מה לומר לנו, שאילו היתה בשמים צריכים היינו לעלות אחריה וללמדה, והרי לא תיתכן מציאות שכזאת.

אלא הם יסוד הדברים שאמרנו, דווקא אדם שיקבל על עצמו שאפילו אם תהיה בשמים - בכל מצב, יתגבר כארי ויחזר אחריה וילמדה, למרות כל הקשיים, "כמטמונים יבקשנה". לאדם זה בלבד, לגביו "לא בשמים היא" - כלומר אדם שיהיה מוכן ללמוד תורה בכל מצב ואופן, להמית עצמו על תלמוד תורה, רק אצלו התורה קרובה מאד, אצלו בלבד מקויים (המשך הפסוק) "בפיך ובלבבך לעשותה". חזולת זה, מי שלא יהיה מוכן בשכלו ובהכרחו לקיימה בכל מצב ואופן (שאינו מוכן לטרוח בעבודה ולעלות עד השמים או לעבור את הים כדי להשיגה) להמית עצמו על דברי תורה, לגביו התורה רחוקה, ובשמים ומעבר לים היא, ולא מקויים בו "כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותה".

במסכת אבות (ו', ד') כתוב "כך דרכה של תורה, פת במלח תאכל, ומים במשורה תשתה, ועל הארץ תישן, וחיי צער תחיה, ובתורה אתה עמל. אם אתה עושה כן אשריך וטוב לך, אשריך בעולם הזה, וטוב לך לעולם הבא". ואין לומר שנכריח את האדם לעסוק בתורה בתנאי חרום אלו של פת במלח וחיי צער כדי לזכות בכתרה של תורה, זאת אומרת שאם יש לו מיטה לישון, לא מסתבר שנצריך אותו לזרוק על הארץ, עד שבלעדי זה אינו נכלל "בכך דרכה של תורה" - דהיינו בהגדרה של "תלמיד חכם". אלא ודאי ומסתבר אף אם ישן הוא על מיטה, ואינו מתענה בחיי צער יכול לזכות הוא בכתרה של תורה.

אלא הדברים מתבארים - אדם שיקבל על עצמו שאפילו אם יעני ח"ו עד פת לחם ושינה על הארץ וכו', ולמרות הכל יחליט ויקבע בלבו שילמד ויעסוק בה בכל מצב, ואז יראה שהתורה באמת קרובה לו מאד, כי כך היא דרכה, שאינה בשמים ללא כל קושי וטרחה, פתאום הכל קל - "טוב לו אף בעולם הזה".

וחזו הרעיון הטמון בדברי רש"י - התורה הקדושה אפילו אם היתה בשמים היית צריך לעלות אחריה וללמדה, ורק אז תבין ש"לא בשמים היא, אלא קרוב אליך הדבר מאוד בפיך ובלבבך לעשותה".

אין מגלחים בחול המועד כדי שלא יכנסו לרגל כשהם מנוולים. ופירש"י שאם היו מותרים לגלח בחול המועד לא היו מזרחים עצמם לגלח קודם החג ונכנסים לחג כשהם מנוולים, ועכשיו שהחמירו עליהם דהיינו שאין להם פתח, בודאי שיגלחו ויסתפרו קודם לכן. (ע"ש) זהו החסרון כשיש לדבר פתח, שמאפשר לאדם להקל בחומרות, שנוטה הוא לסמוך על פתח זה לכתחילה, מה שאין כן אם לא היתה כל אפשרות אחרת שהיה מקיימה למרות קושייה. ודו"ק.

מצינו בגמרא עבודה זרה (לה). "אמר עולא כי גזרי גזירה במערבא, לא מגלו טעמא עד תריסר ירחי שתא, דלמא איכא איניש דלא סבירא ליה ואתי לזלולי בה". ידעו חכמים שאם לא מגלים את הטעם, ממילא אין פתח, ולא יבואו לזלול בה ולהיכשל.

ענין שאמרנו (סנהדרין כא). "מפני מה לא נתגלו טעמי מצוות? שהרי שני מקראות נתגלו טעמם, ונכשל בהם גדול העולם (שלמה המלך), כתיב "לא ירבה לו נשים, ולא יסור לכבו" (דברים יז, יז) אמר שלמה: אני ארבה ולא אסור, וכתיב "ויהי לעת זקנת שלמה נשיו הטו את לבן" (מלכים א' יד, ד). וכתיב "לא ירבה לו סוסים, ולא ישיב את העם מצרימה למען הרבות סוס" (דברים יז, טז) אמר שלמה: אני ארבה ולא אשיב, וכתיב "ותצא מרכבת מצרים בשש" וגו' (מלכים א' י, כט). **כשיש טעם לדבר והדבר תלוי בסיבה, אם כן אפשר למצוא פתח שבה הסיבה לא שייכת** - כשיש פתח יש נטיה להקל, ולהתקרב יותר לחטא.

כשם שמצינו בגמ' ביצה כז, ונפסק בשו"ע ס' תצ"ה, סעיף ד' שהוסיף איסורי מוקצה כיום טוב כגון פירות לאוצר ולסחורה, ועוד, משום דקיל ולא אתי לזלולי ביה, ופירש"י ר"ח שו"ט קל לבני אדם מפני שאופים ומבשלים בו, ועושים בו כל צרכי אוכל נפש, ואם נתיר מוקצה יבוא לזלול ביום טוב.

התורה מעדיפה לא לגלות את טעמי המצוות כדי לשמור את האדם מכל מכשול וזלול. **התורה היא חיים - לא שייך בה מושג של "מכשול", "כי הוא חייך ואורך ימים"** (דברים ל, כ).

ואמרו חז"ל "שגגת תלמוד עולה זדון" (אבות ד, יג). כלומר אין "שגגה" בתורה, אין בה מכשול, בדבר שהחיים תלויים בו לא שייך שוגג. כגון אם יכניס אדם ידו לזרם החשמל ויאמר טעיתי, שוגג הייתי - אין טעות

"כי המצוה הזאת אשר אנכי מצוך היום לא נפלאה היא ממך ולא רחוקה היא לא בשמים היא לאמר מי יעלה לנו השמימה ויקחנה לנו, וישמענו אותה ונעשנה, ולא מעבר לים היא לאמר מי יעבר לנו אל מעבר לים ויקחה לנו וישמענה אותה ונעשנה. כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותה" (דברים ל יא - יד). **פירש"י** - "לא בשמים היא" שאילו היתה בשמים היית צריך לעלות אחריה וללמדה". מפירושו נלמד שתורה צריך ללמוד ולדעת בכל מצב - ואפילו תהיה בשמים יש עלינו לעלות אחריה וללמדה, ולא מעכב בה כל סיבה ואופן, כעין ששנו "הוי גולה למקום תורה" (אבות פד, יד) כלומר שצריכים ללמוד ולקנות תורה אפילו אם יצטרך לחיות כנכר בתנאי הגלות הקשים.

תורה יש ללמוד בכל מצב, ואפילו בשעת מיתתו כדאיתא בשבת (פג:) על הפסוק "זאת התורה אדם כי ימות באוהל" (במדבר יט, יד) וכן ידוע על כמה גדולים שלמדו תורה ממש עד הרגע האחרון ונשמתם יצאה מתוך תורה. (מסביר המהר"ל כיון שאין המיתה מפסקת, והתורה ממשיכה בעולם הבא ממש כמו בעולם הזה). בשעת כיבוש הארץ רצה מלאך ה' להרוג את יהושע כן נון על שביטל תורה אפילו בתנאי מצור ודוחק, במצב של מלחמה יש לעסוק בה, והמונע עצמו ממנה מתחייב על כך (עיין מגילה ג).

איתא בעירובין (ק). "אמר רבי יוחנן אלמלא לא ניתנה התורה היינו למדים צניעות מחז"ל, גזל נגמלה, עריות מיונה, ודרך ארץ מדרגול", תימה, משמע שתובעים מן האדם ללמוד תורה מבעלי חיים, ואפילו מהטמאים ומהפחותים שבבריאה (כגון חתול ונמלה) אלא לומר לנו גדרה של תורה, שיש ללמדה מכל דבר, בכל מצב, ואפילו היתה בשמים יש לעלות אחריה וללמדה.

ויש לשאול על הכרח זה ללמוד תורה אפילו היתה בשמים? והרי לכאורה מצב של "אי אפשר" הוא, ואיך מצויים על זה?

ובביאור הדברים נראה לומר, כדי שידע האדם בהכרחו שאין שום פתח דהיינו מצב ואופן שבו אין לומדים תורה. כשיש פתח נוטה האדם להקל, שכיח הדבר כשאדם עייף כגון שהלך לישון מאוחר ולא קם להתפלל כמגיינו הקבוע, אך ורק מפני שידוע שיש מנץ נוסף בשעה מאוחרת יותר. **אם לא היה מנץ אחר אלא אך ורק זה, היה מתגבר כארי וקם למרות עייפותו מפני שאין פתרון אחר ואם לא יתגבר יפסיד תפילה במנץ, ולכן מזור עצמו ביותר שאת, וקם לפי שאין ברירה אחרת.**

מצוי שאנשים דוחים את מצוות קריאת שניים מקרא ואחד תרגום בערב שבת, אך ורק מפני שמצוי להם אפשרות ופתח אחר לקיים מצוה זו כגון בשבת או בשבוע שלאחר מכן ואפילו עד שמחת תורה.

וסברא מפורשת היא בחז"ל כדאיתא במועד קטן (יד).

ואלה יעמדו על הברכה

שילה בן נטלי חיה

איל בן יסמין

ורד בת יסמין

אליהו בן סאלמה

טל בן מדי

גיל בן אסנת

עידו בן רחל

ניב בן משה

מרדכי בן נטלי חיה

03-5520004

לתרומות והנצחות

מיכאל בן ציפורה

מאיר בן מדי

ירמיהו בן ויקטוריה

פריטים טמונים - פרשת נצבים

בתמונה הנפלאה מסתתרים 15 פריטים מיוחדים הקשורים לפרשת נצבים. עליכם לחפש היטב ולמצוא את כולם מי יצליח למצוא ראשון את כל הפריטים?

הפריטים שעליכם לחפש:

רשימת הפריטים:

1. ספר תורה - ספר הברית.
2. שופר - קריאת התעוררות ותשובה.
3. לב - "בפיו ובלבבך לעשותו".
4. מאזנים - ראש השנה - יום הדין.
5. ילדים - "טפכם".
6. באר מים - "עד שואב מימין".
7. שמים - "לא בשמים היא".
8. ספר פתוח - לימוד התורה.
9. מפתח - רמז לפתיחת הלב "ומל'ה את ללבך".
10. שער - שער החכמה.
11. שמש - ובחרת בחיים.
12. עץ - שיקוציהם של ע"ז.
13. אבן - כנ"ל.
14. סולם - מי יעלה לנו השמימה.
15. כתב עתיק - את הברית הזאת ואת האלה הזאת.

האם תצליחו לגלות את כולם? בהצלחה!

מצא את ההבדלים

תפילת ראש השנה

שלושה חכמים עומדים בתפילה, קול שופר נשמע, וספרי תורה פתוחים לפניהם. אבל... בתמונה הוחבאו שינויים מפתיעים! האם תצליחו למצוא את 15 ההבדלים בין הפרטים, הספרים והעיסורים? בהצלחה!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

דברי הרשב"י

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

פרשת נצבים

השופר ובתוך דבריו שם הביא הרשב"י יסוד ולימוד גדול כיצד יש ביכולת האדם להשפיע על העולמות העליונים וז"ל: כי כל עיקר השופר תלוי בתשובה, כמו שאמרו בזוהר כנודע. ואז תשוב ה' שהיא אימא להתפשט [דהיינו להפשיט ולהמשיך] המוחין בז"א. והוא הכרח גדול התעוררות הלב בתשובה כהיום הזה, כי אין קול השופר פועל באימא הנקראת אוזן והנקראת תשובה, להמשיך המוחין בז"א, אם לא שעולה הקול [של השופר] בהתעוררות הלב בתשובה, ואז דברים היוצאים מן הלב, נכנסים באוזן, [שהוא כנגד אימא, בסוד עליית המ"ן שהוא ענין התעוררות התשובה מן הלב, שהוא בחינת הז"א, עד אימא]. והוא כי נודע כי בצלם אלהים עשה את האדם, בצלם דמות כללות כל העולמות. והאוזן כנגד אימא דכללות, והלב כנגד ז"א דכללות, שבו תלוי השינה, [הדורמיטא דז"א] בסוד סילוק המוחין והשפע שגורמים החטאים של בני אדם]. כי כפי ביטול מצות עשה שהאדם מבטל, כך מחליש כח איברי נרנח"י שבו, ואינם פועלים בו, ונקראים מתיים. ולפעמים מסתלקים לגמרי, והיא היא השינה. (בתחתונים שיושב בטל כישן דמי וכנגדה עניין הדורמיטא). וכפי מה שעובר על מצות לא תעשה, כך הוא מייבש ומעוות איברי נרנח"י, ומשליט עליהם הסטרא אחרא ח"ו. ועתה בהתעוררות לבו אל התשובה, מתעוררים איברי הנרנח"י ההם, כי החפץ והתשוקה אל התשובה שהיא נשמה [סוד הבינה], הוא גורם להמשיך חיות הנרנח"י אל האיברים, ומחיה אותם. וכמו כן גורם כי בעלות קול השופר בהתעוררות הלב בתשובה, גורם שהז"א שהוא הלב דכללות, יתעורר להעלות מ"ן מניצוצי אחוריים דאימא, ובזה מתפעלת אימא להתייחד עם אבא, ולהמשיך המוחין בז"א, שכבר הוא מוכן לקבלם, עכ"ל.

נמצא שבכדי לעורר את בפרצופים העליונים בעולם האצילות, שישפיע פרצוף ז"א לעורר העולמות העליונים שמעליו, ולהשפיע לכל העולמות כולם שפע של חיות ואור רב, יש לאדם לעורר את לבו, ולהרגיש את רעידת הלב בתשובה שלימה עם קול השופר, ועל ידי רעידת לבו של היהודי בעולם הזה יתעורר גם הלב העליון מין הדורמיטא, לפי שהאדם הוא חלק אלוה ממעל, וקודשא בריך הוא ואורייתא וישראל חד הוא, וכל מחשבה דיבור ומעשה בעולם הזה, כנגדם בעולם העליון מתעוררים עולמות עולמות. וכמה חובה מוטלת עלינו לא להתפשר בעניינים של עבודת ה', ולעשות משמרת למשמרת, בכדי שזוכה לעשות רצונו כרצונו, ונכתב ונחתם לחיים טובים ולשלום. אמר.

וכל מצווה, ורחמים, ועשיית טוב, ורצון טוב, שמתקיים בעולם הזה, הרי הוא פועל בעולמות העליונים כנגד אותם בחינות שמשתייך אליהם, והמתבונן במצוות, יראה כמה רחמים וחסדים הי"ת דורש ורוצה שנתנהג בהם, וכמו שדרשו על מה שאמרו חז"ל "עשו לפני כסדר הזה של יג מידות של רחמים" דהיינו להתנהג במידות אלו, מה הוא רחום אף אתה רחום, ולב טוב עולה על גביהם.

התורה הקדושה מצווה לנקות את הלבבות, וגם אם רואים את חמורו של השונא נופל בדרך, יש לבא מייד לעזרתו, ולבטל חשבונות רעים, התורה מצווה במצוות לא תיקום ולא תיטור, לא רק לא ליקום בפועל את העושה עמך רעה, אלא גם תחשוב עליו טוב, דהיינו לא תיטור בלבך את הרעה אשר עשה עמך. וכן הלאה בכל המצוות, לדוגמא לא תחסום שור בדישו, ופסק הרמב"ם שאפילו אם השור או כל חיה אחרת טמאה דשים את התבואה הכי יקרה, אסור אפילו להרים את הקול ולהבהילם בכדי שלא יאכלו את התבואה היקרה, לפי שדבר זה מצער מאוד את החיה והבהמה, וגם אם זה על חשבון הממון שלנו, ובוודאי שאין רצון ה' להפריע לחתולים או יונים בעת אכילתם, וכיוצא, ואף שאין בזה ממש איסור דאורייתא, לפי שאינם בשעת דישת התבואה, מ"מ צריך ללמוד את עצם רצונו יתברך, ולהתנהג ברחמיו, וכמו שהתורה חסה על החמור, וציוותה התורה "לא תחרוש בשור ובחמור יחדיו" וביאר החינוך את הטעם משום שהשור מעלה גרה בעת שחורש, ואילו החמור אינו מעלה גרה ואם יחרוש בשניהם יתחמץ לבו של החמור, בראותו את השור אוכל להנאתו והוא אין לו, וכן הלאה בשאר מצוות של התורה הקדושה.

ונכון שלכל מצווה בעולם הזה, יש לה את הטעמים הפשטיים, שצריך כל אדם להתחבר אליהם, ולהבין את הטוב שבהם, ועי"ז לעשות רצונו יתברך כרצון שלנו, ואפילו באיסורי עריות ישנם את הטעמים הפשטיים כמבואר ברמב"ם במורה נבוכים וכו' (ואע"פ דלא דרשינן טעמא דקרא לקולא אולם לחומרא דרשינן כמבואר בתשובת חוות יאיר ועוד) מכל מקום יש לדעת שלכל מצווה יש כנגד טעמיה הפשטיים, גם טעמים וסודות רוחניים, של תיקון העולמות העליונים, שמכוונים כנגד העולמות התחתונים, ואפילו לחרישה בקרקע בעולם הזה, יש כנגדה תיקון בעולמות העליונים, ואפילו מצוות של מחשבה יש כנגדן תיקון בעולמות שמכוונים כנגד עניין המחשבה, וכמו שמצינו בדברי רבינו הרשב"י שביאורו את מצוות השופר ביום הקדוש ראש השנה.

ובספר הקדוש פלא יועץ (ערך ר"ה) הביא את המוסר אשר היה דורש רבינו הרשב"י לפני תקיעת

נמצאים אנחנו לפני עשרת ימי תשובה הקדושים, שבראשיתם נתן לנו הי"ת את יום הדין הגדול "ראש השנה" ובאחריתם זיכנו הי"ת ליום הקדוש "יום הכיפורים" אשר מכפר על כל הדין, בכח התשובה שזוכה לעורר את ליבנו ולשוב אל הי"ת.

כידוע, שאין סוף למדרגות של התשובה שיש לאדם לעשות לפני בוראו, וכל אדם ואדם יש עליו תביעה וחוב לעשות את מצוות התשובה לפי מדרגתו שלו, והיינו שדורשים מן האדם לעשות את מיטב וריכוז כל הכוחות שיש באפשרותו, ובזה יוכח כניעתו להי"ת, ורצונו לראות את מלכו. דרגות דרגות יש בבחינה של התשובה, עד כדי שעל ידי תשובה מאהבה זוכים שהעבירות נהפכות הם לזכויות!! ולכאורה הדברים מופלאים כיצד שייך שעבירה תיהפך למצווה ולזכות?! אולם לפי פשוטם של דברים, כאשר זוכה האדם להבין את גדלות מלכו של עולם, ולהבין את גודל שיפולתו שלו, עלי אדמות, ומרגיש את עוצם חטאתו, במה שהמרה את פי מלך מלכי המלכים הקב"ה. והרי הוא מוכן לסבול עבור חטאו, כל סבל אשר ישית עליו מלכו, ואף לוקח על עצמו תעניות לענות את נפשו, ועמל הוא בתורה מתוך מסירות נפש, ומרגיש שיפולת ליד הי"ת על חטאיו, וכמאמר דוד המלך ע"ה "וחטאתי נגדי תמיד", הרי זה מראה בעולם את כבודו וגודלו של מלך מלכי המלכים, ובעבור חטא אשר חטא, עתה משתדל להכפיל את מצוותיו, והרי הוא כנוע בכל כנעה לפניו יתברך, ואף כנוע לפני בני אדם, אחר שסבור שהם צדיקים הימנו, לפי שלא חטאו כמותו לפני בוראם, ואף אם חטאו, שמה אין עליהם אשמה כפי אשר יש כלפיו.

על ידי מחשבות טהורות וזכות אלו, זוכה האדם להיות נבחר ורצוי ואהוב לפני הי"ת, ועצם העבירות שעבר הרי הם זכויות בשבילו, שזכה להגיע עתה, לדרגה אמיתית וטובה בעבודת הבורא, על ידי עוצם שיפולתו לפני בוראו... ומה נעימה היא מידת השיפולת, שהיא מביאה את האדם לכל המידות הטובות, וכמו שאמרו רבותינו, שלפני קבלת התורה, היו עם ישראל צריכים להיות עבדים שפלים בארץ מצרים, לפי שע"י קניית מידת השיפולת היקרה, ניתן לזכות להרבה מידות שהתורה נקנית וניתנת בהם.

ויש לשים על ליבנו מה שאמרו חז"ל "עשה רצונך כרצונו" שאדם צריך לרצות את רצון ה'. וכל דברי התורה, והרחמים והחסדים והשלום שהתורה מנחה אותנו, יהיו חלק מאיתנו ממש. והרצון שלנו, יוביל אותנו לרצון, והטוב, והרחמים, של התורה הקדושה. שכפי שכותב הרמב"ם שכל התורה ניתנה בכדי לעשות שלום בעולם ולחבר את האדם אל יוצרו באמונה שלימה.

מבט לפעילויות המוסדיות לדגל סוף השנה

שורפים יקרים!

עם סיומה של השנה, אנו עוצרים לרגע להביט אחורה בהערכה
בפעילויות המוסדות הקדושים, ולהמשיך קדימה בתקווה

והגית בו יומם ולילה - כולל האברכים

שיעורים בפנימיות התורה בישיבתנו

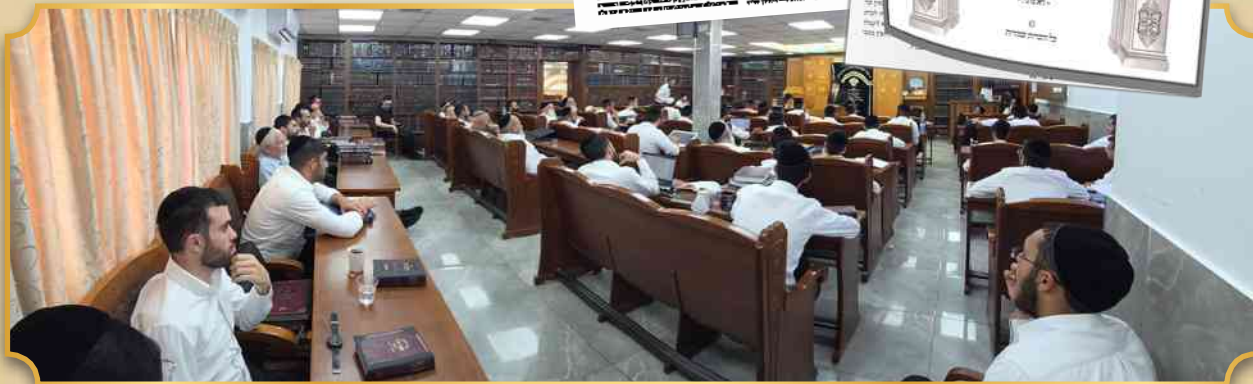

חלוקת תעודות הוראה לרבנים הגאונים שליט"א - חברי הכולל

הלא המה בכתובים - פרויקט השולחן ערוך המבואר

ספרי הילכתא - ו' חלקים, תשובותיהם העיוניות של חברי הכולל שליט"א

קריאת התהילים בערב ראש חודש ומעמד תיקון הנפטרים

מעמדי תפילה בישיבתנו הקדושה למען עם ישראל

בית ההוראה הנותן מענה לכל תושבי האזור ע"י מורנו הגאון רבי דן גבאי שליט"א ושאר רבני הישיבה

מעמדי סיום הש"ס והילולות הצדיקים שע"י ישיבתנו הקדושה

השיבה לבחורים

פדיון נפש ע"י מורנו הרב שליט"א בהיכל הישיבה

הפצת הזוהר הקדוש

מעמד תשליך ע"פ הבן איש חי - בעשרת ימי תשובה

תהילים ומתמידים לצעירי הצאן...

מעמד סיום ה"אוצרות חיים" וה"חסדי דוד"

"הרחיבי מקום אהלך"

חלוקת החסד המכובדות שע"י מוסדותינו הקדושים

שמחת האלפים במעמד סיומי הזוהר הקדוש בסעודה של ממלכת הרשב"י

ממלכת הרשב"י במירון ומעמד ההדלקה ע"י מו"ר שליט"א

תפילות בקברות הצדיקים להחשת הגאולה בקרוב אמון

מעמד סיומי מסכתות ע"י בחורי השיבה

מעמד תיקון חצות בבית הכנסת "אבוהב" בצפת ותפילה על ציון הארץ ל עם מורנו הרב שליט"א

שבת הגדול במחיצתו של מורנו ורבנו שליט"א בבת ים

מגן הרשל"צ הגאון רבי יצחק יוסף שליט"א בשיעור בישיבתנו

הגאון הרב אברהם יוסף שליט"א בשיעור בישיבתנו

מטבח החסד שע"י ישיבתנו

הרבנים הגאונים מקיימים סעודת אזכרה בארוחת צהריים, הכוללת דברי תורה וקדיש לעילוי הנשמות

כה תאמר לבית יעקב - אלו הנשים.. ערבי הוקרה מושקעים לנשות האברכים הצדקניות שעומדות וטורחות ללא לאות

מאחורי הקלעים
הרעיונות וההנהגות

הזדמנות נדירה

להיות שותפים בבנין התורה!

זכינו ברוך השם שבית המדרש החדש נפתח לרווחת הלומדים
ונמסדים בו שיעורי תורה מדי יום

זכות מיוחדת!

כל התורם 2,600 ש"ח ומעלה – יזכה להכנס לברכה אישית בחדרו של מודנו ורבנו שליט"א
ושמו יונצח בלוח התורמים המקימים בהיכל בית המדרש החדש

הבנייה הושלמה – הגיע הזמן לדהט את בית דה'!

אנו זקוקים לעזרתכם להשלמת ריהוט ואבזור בית המדרש:
ספסלים | שולחנות | ספרים | ארון קודש | תיבה | ועוד..

לפרטים ולתרומות: 053-3155010 - הרב עמית גבריאלוב שליט"א

"וזהב הארץ ההיא טוב" – השקיעו בזהב נצחי, בתורה הקדושה!

המקור לעריכת פדיון נפש

הגר"ח פלאג'י זע"א

מובא בכל דברי רבותינו המקובלים לדורותיהם, החל מרבינו הרמב"ן, וה"שמן ששון" בשם הארי ז"ל ומהר"ח, והרש"ש הקדוש, ומהר"מ זכות, ומהר"מ פאפירש, ובספר עבודת הקודש להחיד"א, ובספר "רפואה וחיים" לרבינו חיים פלאג'י זלה"ה, ועוד... ובספר שערי רחמים כתב "פדיון נפש המקובל מאלהו הנביא זכור לטוב". גם בספר בית מועד ובספר שמן ששון כתבו, שהעושה פדיון נפש בערב ראש השנה ובערב יום הכיפורים בוודאי ישלים שנתו.

ישנם שינויים בנוסחאות הפדיון ובאופן עשייתו בין רבותינו המקובלים. הפדיון העיקרי הוא של הרש"ש הקדוש שזה ע"פ דרכו של רבינו הארי ז"ל ומהר"ח. אמנם ע"פ הוראתו של הגאון המקובל רבי בניהו שמואלי שליט"א רצוי לעשות את כל סוגי הפדיונות, בכדי שיועיל הפדיון לפי כל השיטות.

כיצד נעשה הפדיון

כתב מרן הרש"ש זלה"ה שצריך הפדיון להיעשות מ- 160 פרוטות מכסף טהור. ש- 160 ו"כסף" עולה בגימטריא "צלם". והרב הפודה כותב צירופים של שמות הקודש שעולים כמנין "צלם", ועל ידי כן נתקן ה"צלם" החופף על האדם שבעבורו נעשה הפדיון. וכתב הגאון חיד"א בספרו עבודת הקודש ש- 160 עולה בגימטריא "עץ" מבחינת שהאדם הוא עץ השדה.

כידוע שזכות מצוות הצדקה שנעשית ע"י 160 הפרוטות, מגינה ומצילה, ועל ידי כך יש את הזכות, שפדיון הנפש פועל את פעולתו, לכן היה מן הראוי, ליתן סך 160 ש"ח שהיא המטבע המצויה בימינו, אבל מחמת שרבים מעונינים לערוך פדיון נפש לכל בני ביתם, ותכבד עליהם ההוצאה, על-כן ניתן לפדות ב 36 בלבד, הכוללים יותר ממאה ושישים פרוטות, ויוצאים בזה ידי חובת מצוות הצדקה, ופדיון נפש.

מרן החתם סופר זצוק"ל

בזמן מלחמת נפוליאון, ערך מרן החתם סופר, "פדיון נפש" עפ"י הקבלה, לכל השמות של אנשי העיר פרשבורג, ובזמן ההפצצות הנוראות, לא מת אפילו יהודי אחד, על אף שנחרבו כל בתי העיר מלבד ד' בתים ויהי לפלא גדול!!! [ספר עם לבדד ישכון מתוך כתב יד של החת"ס]

פדיון נפש

במנהגו של רבינו חיים ויטל תלמיד רבינו האר"י ז"ל וכמנהג כל גדולי המקובלים לערוך פדיון נפש בערב ראש השנה, ובערב יום הכיפורים, שהוא זמן מסוגל מאד

הפדיון ייערך ע"י מורנו ורבעו המקובל
חכם בניהו שמואל'י שליט"א

והעושה פדיון נפש זה בכל ערב ראש השנה ויום הכיפורים

בוודאי ישלים שנתו!"

(הנהגות ספר הכוונות)

כידוע שגם מרן זקן המקובלים רבנו יצחק כדורי זצ"ל היה מעביר סך 160 פרוטות לידי מו"ר הרב בניהו שמואל'י שליט"א שיערוך בעבורו פדיון נפש בימים מסוגלים אלו!

בעבור
36 ש"ח בלבד!
לכל שם ולכל פדיון
סך 72 ש"ח ל2 הפדיונות

למסירת שמות ופרטים נוספים סרקו את הברקוד
או התקשרו: 03-5520004 שלוחה 7

